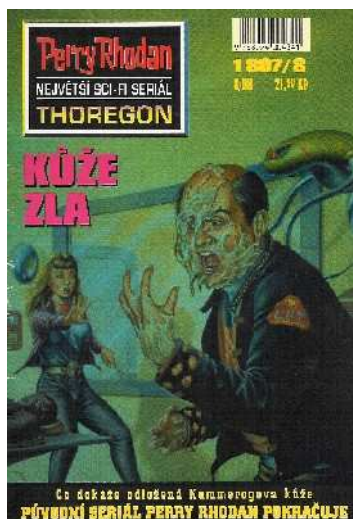

THOREGON

KŮŽE ZLA

„Myslím, že se dohodneme rychle, protože si máme co nabídnout,“ řekl Cistolo Khan.

Komisař Ligy svobodných Po zemšťanů měl na sobě starobyrou džogingovou soupravu, kterou nosil na doma. Vedle něj seděl jeho asistent Bruno Drenderbaum.

Naproti němu se na druhé straně velkého stolu usadil Myles Kantor. Vědec se dostavil na jednání na palubu PAPERMOONU, vlnkové lodi komisaře Lisy, která stála stejně jako GILGAMES I pořád ještě na dlážděném prostranství před hřibovitým dómem na Trokanu.

„Kdybych o tom nebyl přesvědčen, nebyl bych tu,“ odpověděl Kantor a zdvořile se pousmál.

„Věc je jasná,“ prohlásil Cistolo Khan.

Byl to buclatý, ne však tlustý muž původem z iberského poloostrova Terrasu. Měl husté tmavohnědé vlasy, které mu splývaly až na ramena, a třebaže se chvíli předtím oholil, už mu na lících a na bradě rašilo další strniště.

„Jde mi o to, aby posádka GILGAMESE I zatím nehýbala s tímhle spíš pomocným plavidlem, ani se základní lodí zaparkovanou mimo Sluneční soustavu, a to i přesto, že Perry Rhodan zmizel. Musíme zabránit tornu, aby se zde na Trokanu objevilo a aktivizovalo jakési zásahové komando z GILGAMESE I nebo ze základní lodi.“

Důvody Khanových požadavků byly zcela zjevné. I nadále působily ve Sluneční soustavě politické proudy, které se nedokázaly smířit s přítomností lidí, pracujících na projektu Camelot.

Komerční ovládaná média tohle téma rozvířila ještě víc, ačkoli někteří z odpovědných šéfredaktorů v soukromí zastávali zcela opačný názor. Přesto šlo o velmi aktuální záležitost, která se dala skvěle prodat.

Populističtí politici nyní využívali každou chvíli, aby se předvedli prostřednictvím médií stamilionům diváků. Bylo v módě bouřit se proti Ne smrtelným ostatním, kteří pracovali na Camelotu.

Závistiví módní návrháři, kterým se podařilo vyvolat rozruch svými kreacemi nanejvýš na jednu sezónu. a dosud se nezapsali trvaleji do dějin, horečně navrhovali Modely bez

buněčného aktivátoru a vrhali je na trh. Různě tvarovaný výstřih odhaloval holou kůži na prsou, a to jak u mužů, tak u žen, a ti, kteří šli s módou, dávali okatě najevo, že nepatří k Ne smrtelným, přičemž se decentně zamlčovalo, že žádný Nesmrtelný už nenosil buněčný aktivátor na holé hrudi, nýbrž měl pod kůží implantovaný čip.

Modely šly na dračku, mnoho lidí chtělo svým oblečením zdůraznit, že se realizovali — ať už si pod tímto pojmem představovali cokoli a jsou natolik sebevědomí, že manifestují svou nezávislost na Nesmrtelných. Bylo v módě tvrdit sobě i okolí, že si našinec dokáže velmi dobře představit přítomnost i budoucnost bez Ne smrtelných a že se bez nich dobře obejde i při řešení všemožných konfliktů.

Cistolo Khan tento postoj blahovlnně přehlížel a nedával nijak najevo, co si o tom všem myslí osobně. Bral ohled na veřejné mínění rozbouřené některými politiky a médii, a nabádal k opatrnosti.

Zásahová jednotka z GILGAME SE I by mohla za daných okolností vyvolat rozhořčení obyvatel Sluneční soustavy a to by vedlo nejspíš k opravdovému mediálnímu tažení pro ti lidem, pohybujícím se kolem Camelotu.

Myles Kantor si toho byl dobře vědom. Nicméně čelil vzniklým problémům s ledovým klidem. Nespatřoval v postoji mnohých lidí nic jiného než jeden z módních trendů a věděl, jak se nálada dokáže rychle změnit a pře vrátit v naprostý opak.

„A co mi za to nabídneš?“ zeptal se Cistola Khana.

„To je přece jasné,“ odpověděl komisař LSP a vyměnil si letmý pohled se svým asistentem.

Myles Kantor věděl, že se Cistolo Khan rád radí s Brunem Drenderbaumem a že považuje jeho návrhy za důležité. Nemluvil přímo k Drenderbaumovi, nicméně se ho snažil vtáhnout do debaty.

Khanův asistent byl drobný nenápadný mužík s kulatým obličejem a věncem černých vlasů, očima zapadlými hluboko v důlcích a se sympatickým úsměvem, Kdo ho neznal, automaticky ho podceňoval, protože se tvářil vždy trochu bázlivě a nejistě.

Nicméně Myles Kantor dobře věděl, že Drenderbaum v sobě má po řádnou dávku sebevědomí a že je to důležitý chlapík.

Asistent komisaře Ligy na sobě měl jakýsi černý frak se spoustou kapes kolem pasu. Některé z nich byly vy boulené. Vědec však nepoznal, jaké předměty se v nich skrývají, a ani ho to valně nezajímalo.

„Můžeš se nerušeně pohybovat u hřibovitého dómu a hledat Perryho Rhodana a jeho druhy. Podaří-li se ti otevřít dóm a jít za Perryem, nebo pokud zahájíš práce, které souvisejí s řešením problému, nepodnikneme nic a nebudeme ti nijak bránit. Veškerá byrokracie jde v tomto případě stranou,“ prohlásil komisař Ligy.

„Souhlasím,“ odpověděl Myles Kantor.

Robot položil na stůl osvěžující nápoje a dietní sušenky a Khan návštěvníkovi nabídl. Vědec si vzal pouze sušenky.

„Jaké jsou podle tebe vyhlídky na úspěch?“ zeptal se ho Bruno Drenderbaum.

„To teď opravdu nemohu říct,“ od pověděl Myles Kantor. „Nemohu při jít s žádnou prognózou, dokud nebudu mít po ruce výsledky našich šetření. Prozatím každopádně nelze přijít nato, jakým způsobem bychom mohli do hřibovitého dómu proniknout.“

„Jsi v tomhle ohledu optimista, nebo spíš pesimista?“ dotíral na vědce Cistolo Khan. ‘

„Ani jedno, ani druhé,“ zasmál se Myles Kantor. „Vidím to jako věčný problém, se kterým se musím vypořádat bez jakýchkoli emocí. Jiná otázka je, do jaké míry bych mohl po moci Perrymu, Alaskovi a Bullymu. Samozřejmě že na tom mám eminentní zájem a udělám všechno, co je v mých silách, abych splnil svůj cíl.“

V té chvíli se zahleděl na velký monitor, na němž byl vidět hřibovitý dóm. Chrám stál jen několik kroků od PAPERMOONU a měli o tedy jako na dlani.

Myles Kantor se zdržel u komisaře LSP a jeho asistenta ještě několik minut, a pak opustil loď.

Pěšky přešel k dómu vysokému asi 33 metrů, který vypadal, jako by byl zhotoven ze stříbřitě blýskavého kovu, a zatím odolával jakémukoli zkoumání. Vědci už tento výtvar po jmenovali mimikry, protože nabyli dojmu, že se cíleně vzpírá jakémukoli šetření. Také na ně patřičně reagoval ještě dříve, než dostali do ruky příslušné výsledky. Pokus vniknout do dómu násilím skončil katastrofou. Posléze postavil hřibovitý chrám výzkumníky před další záhadu. Perry Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere prošli jeho stěnou, aniž se v ní rozevřel nějaký otvor, a zmizeli beze stopy.

Současně s tím překvapila vědce jiná událost. Ze zdánlivě neprostupné stěny vypadlo humanoidní tělo nepozemského tvora, příslušníka ne známého hvězdného národa. Jako by hřibovitý dóm vyměnil tuto bytost za tři nositele aktivátorů.

Tvor byl v bezvědomí a po krátkém lékařském vyšetření byl dopraven okamžitě na první měsíc Saturnu Mimas. Tam měl být umístěn na speciální klinice a ošetřován tak dlouho, dokud se neprobere ze stavu podobného kómatu.

Od té doby vědci znásobili své úsilí. Myles Kantor se nevzdával, třebaže zas a znovu ztroskotávali.

Pod jeho vedením nasadili odborníci z GILGAMESE nejmodernější techniku. Chtěli vypátrat, jaký osud stihl Perryho Rhodana a oba jeho druhy.

Myles Kantor a jeho spolupracovníci přitom vycházeli z domněnky, že se nezvěstní stále ještě nacházejí v nitru hřibovitého dómu. Vyskytly se rovněž úvahy o tom, že uvnitř by mohl být jakýsi transmitter, který je dopravil k neznámému cíli.

Nikdo však nenaměřil energetické pole, které bylo příznačné pro funkci takových přístrojů. A tak postupně

převážil názor, že Rhodan, Bull a Saedelaere jsou stále ještě v chrámu.

×

□

×

„Jsem si jist, že to bude skvělá story,“ řekl Bruno DeFaas, vedoucí redaktor jedné z největších komerčních televizních společností na Zemi Sol Telu. „Perry Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere zmizeli v hřibovitém chrámu, ze kterého bylo na opak vyvrženo neznámé humanoidní stvoření! A právě o ně mi jde. Momentálně je na Mimasu. Chci jeho příběh.“

Katle Joannová si odhrnula blond vlasy z čela a po rtech jí přeběhl jemný úsměv.

„Také si myslím, že tenhle humanoid bude trháč,“ řekla. „Ale zřejmě nebude možné se k němu dostat.“

„Hele,“ zavrčel DeFaas, „nabízím ti šanci. Jestli to nechceš vzít, dám to někomu jinému. Vím určitě, že Esteban Raska by si olízl všech deset. Nebo třeba James Grosvenor. Můžu mu klidně zavolat. .

Už už napřáhoval ruku po telekomu, ale Katie Joannová ho rychle poprosila, aby to nedělal. Byla novinářka a spisovatelka na volné noze a patřila k nejúspěšnějším ve své branži.

Před rokem se s DeFaasem bouřlivě pohádala a on ji vyhodil z redakce. O to víc ji překvapilo, když si ji šéfredaktor zavolal k sobě. Vůbec s tím nepočítala, protože DeFaas byl

pověstný tím, že nedokázal odpouštět.

Musela se chopit nabízené šance.

„Dobrá, já to беру,“ prohlásila. „Po letím na Mimas. Už si nějakou cestičku najdu — nechám se třeba při jmout na kliniku jako pacientka. Musím ale zatajit svou totožnost, jinak se mnou vyrazí dveře dřív, než stačím položit první otázku.“

„Vidím, že si rozumíme,“ řekl DeFaas a spokojeně pokýval hlavou. „Nemusíš si hrát zrovna na nemocnou, nicméně za daných okolností by nebylo moudré, kdybys na sebe prozradila, že pracuješ pro média.“

„Proč nemám simulovat?“ podivila se Katie Joannová a rázem zpozorněla. Cítila, že před ní šéfredaktor cosi skrývá, a chtěla znát celou pravdu. „Tak to vybal!“ vykřikla. „Co mi zatajuješ?“

„No...,“ vyhrkl váhavě a měl co dělat, aby se nerozesmál. Tak úplně se mu to však nepodařilo. „Já jen, že jsi už rok akreditována u vedení kli niky na Mimasu.“

Katie Joannové spadly klapky z očí. Tohle mluvilo za všechno. DeFaas pro ni neposlal proto, že by ji považoval za mimořádně schopnou nebo že by jí odpustil, nýbrž proto, že byla jediná, kdo měl akreditaci pro Mi- mas. Jen ona mu tedy mohla dodat story o neznámé hvězdné bytosti z Trokanu!

„Čekám na tvou reportáž,“ řekl šéf redaktor a vyhnul se jejímu pohledu. „Čím dřív ji dodáš, tím líp. Potřebuješ ještě něco kromě peněz?“

„Ano — smlouvu,“ odsekla novinářka chladně. Bylo jí jasné, že ji De Faas odhodí jako horký brambor, až splní úkol — pokud se neobjeví nový trhák, který by mu mohla dodat jen ona sama.

„Ta už je hotová a máš ji doma,“ uchechl se šéfredaktor. „Stačí jen, když ji podepíšeš.“

„To jsem si mohla myslet. Tys věděl že to vezmu, co?“

„Přirozeně,“ přisvědčil. „Kdo si nechá ujít takový trhák, ten nemá všech pět pohromadě. Můžeš se vsadit, že v šéfovských kancelářích u konkurence vypukne peklo, až se budou marně ucházet o akreditaci pro Mimas. Nikdo ji nedostane, takže mám jasný náskok před hochy a dívkami z ostatních stanic. Koukej, abychom o něj nepřišli. Když to zvládneš, zapomeneme na všechno, co mezi námi bylo.“

„Jasně,“ řekla Katie Joannová, ale nevěřila DeFaasovi ani slovo, když vstávala z křesla.

„Ještě něco,“ prohlásil, když ji do provázek ke dveřím. „Možná se nám podaří dostat přes neznámého tvora z chrámu na kobytku Nesmrte1 a Camelotu. Rád bych věděl, kde se schovávají, když zrovna nejsou na GILGAMESI. Pokus se to zjistit.“

„Dobrá.“

Katie Joannová opustila šéfredaktorovu kancelář a nachystala se na cestu na Mimas. V minulých měsících, kdy neměla do čeho píchnout, jí zbývalo dost času a klidu na přípravu nových projektů.

Tro žil odjakživa v přesvědčení, že se bůh Kummerog zjeví pokojně a přinese na svět dokonalé štěstí. Ne dovedl si nikdy představit, že při tom nastane takový chaos. A nešlo mu to na rozum ani teď.

Sesypalo se toho na něj i na jeho národ příliš. Došli nutně k poznání, že svět není jediný, který existuje, a že kromě Herreachů jsou ještě jiní tvorové.

Ti — což bylo proti logice a vědeckému poznání — dosáhli vyššího civilizačního stupně než Herreachové. Což nedokázali nejváženější herreaští vědci nezvratně, že život mimo svět s největší pravděpodobností neexistuje, a pokud ano, pak jej nelze srovnávat s úrovní dosaženou Herreachy?

Byli oni cizinci reální, nebo Herreachy jen šálily smysly?

Tro hleděl zoufale na svůj protějšek. Yagh se mohl chlubit tím, že uměl zacházet se dřevem jako málo kdo. Zdálo se, že tohoto stavebního materiálu bude napříště mnohem méně a bude se hůř shánět.

„Je dokonce psáno v Knize, že my Herreachové jsme dosáhli nejvyššího stupně civilizace, k jakému mohou vůbec inteligentní tvorové do spět. Ze nám chybí jen několik krůčků k dokonalosti,“ řekl v té chvíli Tro. Yagh přimhouřil oči a smrštil nosec na znamení nesouhlasu. „Co je psáno, nemusí být ještě pravda,“ namítl. Byl opatrný, protože věděl, že Tro je nábožensky založený, a ne chtěl ho zraňovat.

„Vždyť to tak ale stojí v Knize!“ zaprotestoval Tro a podvědomě se tak bránil tvrzení, že by něco v nejvýznamnějším písemném díle herreašské kultury nemuselo odpovídat pravdě.

Yagh náhle odložil veškerou svou zdrženlivost a zvolal: „Ba právě! Protože to stojí v Knize, všichni věří, že to musí být pravda, a přitom Kniha není Kummerogovým dílem, nýbrž ji napsali jeho proroci, tedy Herreachové! A jak všichni dobře víme, Herreachové dovedou také lhát!“

Troovi se zadrtilo v hrdle; nedokázal ze sebe vypravit jediné slovo. Na podobné úvahy nebyl zvyklý.

Byl v hloubi duše otřesen a znepokojen. Měl pocit, že stojí na pokraji propasti a cosi ho neodolatelně nutí, aby do ní skočil.

Nejenže se zhroutila herreašská civilizace, ale také samotní obyvatelé světa!

×

□

×

Výzkumy u hřibovitého dómu pokračovaly. Myles Kantor mezitím dal zřídit kolem stavby energetické bariéry, aby experti pracující u chrámu nebyli vystaveni povětrnostním vlivům.

Vichřice řádila pouze vně těchto energetických zdí. Odstranit se nedalo pouze stále znovu se opakující země třesení.

Myles Kantor se neúnavně podílel na úsilí vyloustit záhadu hřibovitého dómu a proniknout do jeho nitra. Na krátkou dobu se připojil rovněž k pozemskému pátracímu oddílu, který pročesával archivy Ayindů.

Nic převratného však nenašli. Všechny archivy se zjevně v průběhu 250 milionů let rozpadly a byly mimo provoz. Objevili pouze několik málo bezvýznamných zlomků, dokládajících minulost Ayindů. Myles Kantor se s ostatními vědci shodl v tom, že ani v jednom archivu nebyl uložen jediný odkaz na časově urychlovací pole nebo hřibovitý dóm. Tlačil je čas. Museli se dostat do chrámu co nejdříve, protože nikdo nevěděl, co se stalo s Perrym Rhodanem, Reginaldem Bullem a Alaskou Saedelaerem. Možná byli někde uvězněni bez vody a potravy a potřebovali okamžitou pomoc.

Herreachové dění kolem dómu na prosto ignorovali. Utrpěli kulturní šok a měli příliš co dělat sami se sebou, než aby dokázali reagovat na něco, co leželo mimo oblast jejich vnímání.

Když Myles Kantor nepracoval s vědci u hřibovitého dómu, uchýloval se na palubu GILGAMEŠE I a komunikoval s NATHANEM. Společně s ním vypracoval umělou klimatickou kontrolu nad celým Trokanem, aby zastavil přírodní katastrofy ode hrávající se na planetě.

Zatím ale nenašli nic, čím by paralyzovali zemětřesení a děsivé bouře. Žádná „akupresura“ nepomáhala.

Sporá stepní vegetace na planetě byla zničena z více než čtyřiceti pro cent nezvyklým slunečním zářením, bouřemi a náhlým střídáním dne a noci.

„A zkáza pokračuje,“ řekl Myles Kantor Brunovi Drenderbaumovi, když ho potkal před GILGAME SEM I. „Už teď se dá předpovědět, že vegetace bude zničena z více než padesáti procent.“

„Musíme tedy něco podniknout,“ prohlásil asistent komisaře LSP.

„No zdali,“ zvolal vědec. „Musíme investovat ve zvýšené míře do flóry a fauny a dopravit na Trokan klonovaná zvířata a klonované rostliny, které dokážou odolávat současným klimatickým podmínkám. Ze staré ekosféry se neudrží skoro nic.“

Drenderbaum si povzdechl, krátce vzhlédl k obloze a řekl: „No to je nadělení! To bude muset Spojený pozemský parlament schválit dost velké finanční prostředky.“

„A hezky rychle,“ zdůraznil vědec. „Doufám, že budeme dost rychlí na to, abychom zachránili život na této planetě,“ uvažoval Bruno Drenderbaum nahlas. „Nicméně si o tom dovoluji pochybovat. Zažil jsem v tomhle ohledu už ledacos.“

„Zato já jsem optimista,“ namítl Myles Kantor. „A vycházím z toho, že onen neznámý se zjevil proto, aby nám pomohl.“

Bruno Drenderbaum se na vědce užasle zahleděl. „Jak jsi na to přišel?“ vyhrkl. „Proč by to dělal?“

„Domnívám se, že to má nějaký hlubší smysl, když Perry a oba jeho druzi zmizeli v dómu, zatímco onen cizinec byl vyvržen ven. Musí existovat také úzká souvislost mezi dómem a Trokanem. Velmi by mě pře- kvapilo, kdyby tomu tak nebylo. Pokud je to ale pravda, může mít neznámý tvor na planetu pouze pozitivní vliv. Myslím, že jen to by přece dávalo smysl.“

Pohlédl směrem k rozvalinám, které kdysi bývaly herreašskými domy. Pobíhaly mezi nimi zmatené stínové postavy.

„Mezitím se několika mým pomocníkům podařilo promluvit s Herreachy,“ řekl vědec asistentovi komisaře Ligy. „Nic jsme se však nedozvěděli. Celý národ pochopitelně utrpěl obrovský šok. Alespoň jsme zjistili, že Herreachové očekávají pří chod boha, kterého nazývají Kammeroch, Konnolog, Kammerog, Gummerik nebo Kummerog. Možná s tím má něco společného onen neznámý z hřibovitého dómu.“

Bruno Drenderbaum se posměšně uchechtl a odpověděl: „To je špatný vtip, Mylesi. Cizinec je ve stavu, který lékaři označili za jakési kóma. Jsou opatrní, pokud se jedná o diagnózu u cizí bytosti s dosud neznámým metabolismem. Jisté je jen to, že ten

tvor je bezmocný. Rozhodně ne vypadá jako všemohoucí božstvo.“

Katie Joannová poslechla hlas, který jí přikazoval, aby se probudila a otevřela oči. Pohlédla do opáleného obličeje Pozemšťana, který rámovala modrá ochranná rouška.

„Ahoj, Katie,“ usmíval se muž. „Tak jsi zase zpátky.“

„Kde to jsem?“ zašeptala ochraptěle.

„Na jedné mimaské klinice,“ odpověděl. „Zatím jsme tě ještě nechali na jednotce intenzivní péče, myslím ale, že tě brzy přeložíme do útulnějšího pokoje, abys měla pocit, že jsi spíš v lázních než v nemocnici.“

Katie naplnil blahý pocit hluboké ho uspokojení. Ze všeho nejraději by lékaři řekla, proč je na sebe tak pyšná. Byla by se dokázala probrat i bez jeho pomoci a obejít se bez přístrojů na jednotce intenzivní péče.

„Děkuji ti za námahu,“ řekla místo toho nahlas. „Jsem ráda, že jsem se dostala do dobrých rukou.“

„Ještě nevíme, co tě tak rozhodilo,“ přiznal se bez váhání ošetřující lékař. „Vypadá ta na nějakou exotickou chorobu.“

„Za poslední tři roky jsem pobývala na sedmadvaceti různých světech,“ prohlásila. „Možná jsem se nakazila někde tam.“

„To ledacos vysvětluje,“ řekl zamyšleně lékař. Usmál se povzbudivě na Katie, vrhl letmý pohled na monitory a vyšel z pokoje.

Sotva za sebou zavřel dveře, hned se zase otevřely a dovnitř vešla mladá černovláska se souměrným obličejem, živýma černýma očima a plnými rty.

Usmála se na Katie a sedla si k ní na postel. „Já jsem Efra Mayssonová,“ představila se. „Z mimaské bezpečnostní služby. Ráda bych věděla, co tě k nám přivedlo. Záznamník kursu v tvém tryskáči nám prozradil, že jsi mířila ze Země na Saturn.“

„Ano, to je pravda,“ přisvědčila Katie Joannová. „Jsem novinářka a spisovatelka a mám za úkol napsat reportáž o Mimasu. Když se podíváš do spisů, zjistíš, že mám příslušnou akreditaci.“

„Byla přidělena už před rokem,“ prohlásila Erfa Mayssonová.

Tím přiznala, že už provedla odpovídající šetření,

„Proč jsi k nám nepřiletěla dřív?“ zeptala se agentka Katie Joannové.

„Protože mě šéfredaktor dříve ne poslal. Měli jsme mezi sebou nějaký spor.“

Černovláska se na Katie vlídně usmála a řekla: „Díky za otevřenost. Všechno jsme si prověřili a souhlasí to.“

„Přirozeně!“ zvolala novinářka. „Proč bych lhala?“

„Možná jsi sem přiletěla, protože tu máme drobný bezpečnostní problém.“

Oči Efrý Mayssonové jako by zledovatěly a zdav nich temná propast.

Katie Joannová si uvědomila, že ji nemůže v žádném případě podceňovat. Efra Mayssonová zřejmě patřila ke špičkovým agentům.

„O tom nic nevím,“ prohlásila. „A ani mě to nezajímá. Jsem tu proto, abych sbírala podklady o mimaských lékařích a pacientech. Jde mi přede vším o lidské aspekty.“

Efra Mayssonová se opět usmála. Vstala, uznale pokývala hlavou a na rozloučenou řekla: „Bezpečnostní prověrka skončila. Přeji ti hodně úspěchů v práci.“

Vzápětí opustila pokoj a nechala Katie Joannovou o samotě.

Ta se znovu pohroužila do sebe. Začala fáze takzvaného pozitivního působení holoenzymů. Její stav se měl postupně zlepšovat, až bude i po nejpřísnějším a nejdůkladnějším vyšetření prohlášena za naprosto zdravou. Pak jí stačí sníst jedno jablko a dostat do sebe fermenty, které povedou k okamžitému kolapsu.

Katie Joannová zavřela oči a uvolnila se.

Její stav po zhroucení by měl být stabilizovaný a nebude v žádném případě v ohrožení života — žádný z lékařů to však nezaregistruje. Bude schopna stáhnout se do sebe, pokud nastane nějaká kritická situace.

Nikam nepospíchala. Bylo jí jasné, že by ohrozila celý svůj plán, kdyby jednala ukvapeně. Rozhodla se, že počká dva dny.

Mezitím ji propustili z jednotky intenzivní péče a přeložili na jednolůžkový pokoj. Terapie pokračovala přesně podle jejích propočtů a dostavily se i příslušné účinky. Lékaři byli spokojeni.

Třetí den svého pobytu na Mimasu se Katie Joannová posadila k oknu a vyhlížela ven do parku obklopující ho kliniku.

Na Saturnově měsíci Mimasu vládla nepatrná přitažlivost, ale pomocí pozemského grava byla vytvořena gravitační pole a nad nimi byly zřízeny energetické kupole. Pod nimi vládly podmínky jako na severní polokouli Země.

Ten den se šla Katie Joannová na jíst do společenské místnosti spolu s ostatními pacienty. Brzy se spřátelila s Annou Borkanovou, asi devatenáctiletou upovídanou dívkou, která při každé vhodné příležitosti dávala oka tě najevo, z jakých důležitých kruhů pochází. Co chvíli se chlubila rodinou i známými.

Za jiných okolností by Katie Joannová neztratila s touhle nafoukanou žvatlalkou ani pět minut, nyní jí ale pozorně naslouchala a neustále ji vybízela k dalším a dalším slovním výlevům. A Anna Borkanová byla k nezastavení. Umlkala pouze tehdy, když si vkládala do úst sousto. Pak ale klidně mluvila s plnou pusou.

Přitom vůbec nepozorovala, jak zní novinářka šikovně tahá informace.

„Proč jsou tady vlastně tak přísné bezpečnostní předpisy?“ zeptala se Katie Joannová dívky, když spolu odpoledne seděly na zahradě.

„Ty to nevíš?“ vykřikla Anna Borkanová a nafoukla tváře.

Byla středně vysoká, boubelatá, a měla řídké černé vlasy. Tváře i rty měla povislé a odulé. Ochablá víčka měla neustále přivřená a zdálo se, že je nedokáže zvednout.

„Ale to tu víš přece každý!“ zahlaholila.

„Já ne,“ odpověděla novinářka zkroušeně.

Anna Borkanová se k ní naklonila. Ostražitě se rozhlédla, jako by se bála příliš zvědavých strážců nablízku, a pak konečně zašeptala: „Je to kvůli Kummerogovi.“

„Kummerogovi? Není to ten bůh, na jehož příchod čekají Herreachové od počátku svých dní?“

„Ty jsi hloupá,“ zachichotala se Anna Borkanová a zatukala Katie významně na koleno. „Kummerog je přece ten cizinec, který tu leží na kli nice!“

„Odkud to víš?“ vyhrkla novinářka a tvářila se, jako by nemohla uvěřit tomu, co právě slyšela, „Bůh? Tady u nás na Mimasu? Tomu pros tě nedokážu uvěřit.“

„Ale je to tak. Nemyslím si ovšem, že je to bůh. Hele, mám jednoho dobrého známého vědce, a ten ho vyšetřoval,“ prozradila Anna Borkanová velkoryse své tajemství. „Ten mi to řekl. Cizinec se probрал z kómatu a první slovo, které řekl, bylo: Kummerog.“

×

□

×

Myles Kantor se naklonil nad Kalliou Nedrunovou a pozoroval její obličej. Pokojně spala. Stejně jako před tím se nacházela v kómatu a neprojevovala žádnou známku života. Ze rtů jí nesplynulo jediné slovo. Vědec se s povzdechem narovnal a odešel z pokoje. Stále ještě doufal, že se lékařům podaří Kalliu v dohledné době probudit. Po několika krocích došel k hermeticky uzavřené jednotce intenzivní péče, na níž ležel cizinec, který vypadl z hřibovitého dómu mís to Perryho Rhodana, Reginalda Bulla a Alasky Saedelaera. Celý blok střežili bojoví roboti, aby do něj ne mohl vstoupit nikdo nepovolaný. Kromě toho zde byla zavedena ještě další bezpečnostní opatření, aby se nikdo nedostal do bezprostřední blízkosti neznámého tvora a neublížil mu.

Veden spontánní úvahou nechal Kalliu a cizince sledovat měřicími přístroji, aby zjistil, zda mezi těmi dvěma neexistuje nějaké spojení. Žádné se neprokázalo.

Neznámý tvor procítl z kómatu podobného stavu, byl ale ještě příliš slabý, než aby byl schopen odpovědět na zvláštní okolnosti svého zjevení. Poklimbával, reagoval na podněty, nebyl však s to mluvit.

Myles Kantor vešel do pokoje, v němž ležel záhadný tvor, a zastavil se několik kroků od jeho lůžka. Byl sám s cizincem, který ze sebe namáhavě a s obrovským utrpením vypravil jediné slovo: Kummerog, když se probudil.

Od té chvíle mu všichni na Mima su říkali oficiálně Kummerog, ačkoli si byli dobře vědomi skutečnosti, že se tak jmenuje bůh, jehož příchod tak toužebně očekávají Herreachové na Trokanu.

Tady v něm však nikdo nespatořoval boha. Pro Mylese Kantora a ostatní vědce to byla stejně inteligentní bytost jako mnoho jiných, s nimiž se už setkali v univerzu. Nikoho ani nena padlo přisuzovat mu vyšší postavě ni.

Všichni sice vycházeli z toho, že Kummerog může být tím, po kom tolik touží Herreachové, nicméně soudili, že se obyvatelé Trokanu mýlí, když se chystají na příchod boží. Ti by určitě pochopili, že tohle není Kummerog

Humanoid byl asi 1,55 metru vysoký, bylo tedy možné označit ho za skrčka, a to dokonce i ve srovnání s Mylesem Kantorem, který měřil pouhých 1,78 metru.

Cizinec však měl asi metr přes ramena, byl tedy hodně rozložitý. Oči měl naprosto bílé a vodnaté. Kulatá ústa jako by byla bez rtů. Jeho nos vypadal jako lidský, až na to, že v něm byly tři dírky.

Kůže měl černou a popraskanou. Lékaři zatím ještě nedokázali určit, zda jde o normální stav, nebo zda neznámý netrpí nějakou kožní chorobou. Kůže se změnila teprve poté, kdy se probрал z kómatu.

Naskákaly na ní puchýře a vrásky a vypadalo to, jako by mu byla příliš velká. Lékaři se domnívali, že pro dělává jakési svlékání kůže a narůstá mu nová.

Neměl na sobě žádné oblečení. Klenutý hrudník mu obepínaly tři pásyky vždy s tuctem váčků. Na holém těle nebyly znát pohlavní ani žádné jiné orgány.

Levou ruku jako by mu někdo násilně upálil. Kummerog velmi trpěl, ale zranění nebylo životu nebezpečné.

„Doufám, že si spolu budeme moct brzy popovídat,“ řekl Myles Kantor tiše. Stále ještě byl nezvykle bledý.

Kummerog nijak nezareagoval a nedal najevo, zda slyšel Pozemšťanova slova.

Přesto o tom byl vědec pevně pře svědčen. Rozhodl se, že přikročí ke druhé fázi experimentů. Ještě však nenastala ta pravá chvíle.

Po mnohých útrapách minulých dní byl unavený a vyčerpaný. Potřeboval se vyspat alespoň několik hodin. Potom měl ale v úmyslu zajít společně s Brunem Drenderbaumem za cizincem znovu a pokračovat ve vyšetření.

Asistent komisaře Ligy svobodných Pozemšťanů byl nadán empatií. Kromě něj o tom věděl pouze Cistolo Khan, ten ale mlčel jako hrob. Tohle Drenderbaumovo tajemství ne znal oficiálně ani Myles Kantor, což však nevylučovalo, že něco tušil.

Vědec byl navýsost dobrý pozorovatel a měl ve zvyku přesně analyzovat, co viděl. Při jeho mozkové kapacitě se dalo očekávat, že dochází ke správným závěrům.

Nicméně nikomu o svých domněnkách nikdy nic ani nenaznačil. Když se dozvěděl nějaké tajemství, nechal si je pro sebe.

Bruno Drenderbaum nedokázal přesně číst cizí myšlenky, když se však soustředil, zřetelně cítil, jaké asi myšlenky a city hýbou druhými. A jen málokdy se ve svém úsudku mýlil. Myles Kantor doufal, že využije jeho schopností při vyšetření Kummeroga a získá tak o něm důležité informace.

Pohlédl znovu na cizince a po rtech mu přeběhl jemný úsměv. „Dozvíme se o tobě spoustu věcí dřív, než zjistíš, že se nám to povedlo,“ zašeptal. Když odcházel z pokoje, vyšel mu v ústrety jeden z vědců, kteří o Kummeroga do té doby pečovali. „Bruno Drenderbaum už dorazil,“ řekl mu. „A vzal s sebou rovnou dvanáct lodí třídy PROTOS. Ty momentálně chrání celý Mimas. Myslím, že by jejich clonou neprošel ani mikrometeorit. Zachytily by ho a přezkoumaly jeho spolehlivost.“

Myles Kantor přešel vědcovu rádo- by vtipnou poznámku mlčením. „Pokud Bruno podnikl příslušná bezpečnostní opatření,“ prohlásil suše, „pak pro to má jistě nějaký dobrý důvod. Je opatrný a nedá se jen tak něčím zaskočit. Jsem rád, že je tady. Myslím, že se všichni můžeme cítit o něco bezpečnější.“

×

□

×

PRETTY PLAID byla dvě stě metrů dlouhá obchodní loď, která 4. listopadu 1288 NOL dorazila do Sluneční soustavy. Nejprve zaparkovala v blízkosti vnějších planet a čekala.

Když první důstojník veliteli ohlásil, že prozatím dosáhli posledního cíle a navrhl, aby se postaral o další, opusť velitel Pavel Morquoise svou kajutu.

Po chvíli vešel plofoský obchodník do velitelské centrály se sklenkou vína v ruce a řekl lbu Cantarruenu:

„Měl bys také jednu ochutnat.“

„Ano,“ odpověděl první důstojník— podsaditý Plofosan s klenutým vysokým čelem a rozčuchanými světlými vlasy. Co ho Morquoise znal, nikdy ho neviděl, že by se česal. Vy padal neustále, jako by právě vyšel zpod sprchy a stačil si tak tak vysušit vlasy ručníkem.

„Tedy pokud mi dáš ochutnat,“ vy hrkl Cantarrue posměšně.

Morquoise se uculil a sesul se do velitelského křesla. Pohlédl na monitory a byl se svou letmou kontrolou navýsost spokojen.

„Co uděláme teď?“ zeptal se ho Cantarrue.

„Nacházíme se na..., dejme tornu, průzkumném letu. Ano, tak nějak by se to dalo nazvat. Teď jde o to navázat kontakt.“

„Povíš mi i s kým?“ řekl první důstojník a napjatě pohlédl na majitele

PRETTY PLAID.

Morquoise a jeho posádka byli členy organizace zvané TAXIT, kterou

— což nebylo oficiálně známo — vedl Homer G. Adams. Tento finanční génius se postaral o to, aby organizace dosáhla na galaktickém trhu obrovských úspěchů a radovala se z vzrůstajících podílů na obratu a zisku.

V TAXITU byli zastoupeni převážně samostatní, mimořádně schopní obchodníci. Většina z nich pracovala na komisním základě a musela mateřské společnosti odvádět poměrně vysoké procento zisku. Protože však organizace nabízela prvotřídní zboží a nabízela dost vysoký rabat, usilovalo nemálo uchazečů o postavení plnoprávného člena TAXITU, kterých byl omezený počet.

Ti pocházeli z nejrozličnějších národů žijících v Mléčné dráze a měli na proudu odlišné povahové rysy, ale jediné jim bylo společné: Byli pevně přesvědčeni o tom, že se národy Mléčné dráhy ocitly na nebezpečné stezce a že je třeba, aby se vrátily zpátky k mírovému řešení. Bylo veřejným tajemstvím, že organizace investuje své zisky do Rhodanova projektu Camelot a je jí jedno, co se za ním skrývá.

Homera G. Adamse dosud ještě nikdo nespatriil osobně. Při jednáních se dával neustále zastupovat rovným tuctem -zmocněnců.

Plnoprávní členové organizace však vycházeli z toho, že jejich skutečným šéfem je Homer G. Adams. A nemýlili se. Byli pyšní na svou práci, která jim přinášela vysoké společenské uznání a zajišťovala jim nejvýznamnější hospodářské postavení.

Morquoise nic z toho své posádce otevřeně neřekl. Všichni se však shodovali v názoru, že PRETTY PLAID odletěla do Sluneční soustavy, protože velitel doufal, že bude moci uzavřít s Herreachy skvělé obchody. To by nebylo možné, kdyby s nimi neměl zvlášť dobré vztahy. Právě proto Cantarrue čekal napjatě na to, co mu Morquoise na jeho otázku odpoví.

„Tak s kým se spojíme?“ zeptal se velitele, když hned nezareagoval.

„S Brunem Drenderbaumem,“ řekl Morquoise a požitkově mlaskl. Vzápětí si dopřál další doušek vína.

×

□

×

Když její chronometr na zápěstí ukazoval přesně 10.00, opustila Katie Joannová nemocniční pokoj a vyšla na chodbu. Jak se dalo očekávat, Anna Borkanová už přicházela. Byla až úzkostlivě dochvilná a jako každé ráno v této době mířila na svačinu, sestávající z kávy a koláče. Katie Joannová s ní okamžitě zapředla hovor. Annu Borkanovou stačilo jen maličko popíchnout a už se rozpovídala. Probírala obšírně ostatní pacienty, lékaře a pomocný personál na Mimasu.

Novinářka ji nechala mluvit, protože přesně to odpovídalo jejímu záměru. Šla vedle žvatlající dívky a nenápadně se rozhlížela kolem sebe. Kavárna se nacházela jen několik kroků od traktu, v němž byl umístěn záhadný cizinec. A právě o něj Katie Joannové šlo.

Už několikrát se marně pokoušela dostat se k němu o něco blíž, ale ještě ani jednou se jí nepodařilo promluvit si s Mylesern Kantorem nebo jiným vědcem, kteří neznámého tvora vyšetřovali. Jinak už prošla všechna

oddělení na klinice a vypátrala pro svou reportáž co se dalo, a současně udělala něco pro své zdraví. Lékařům vysvětlila, že se obojí dá báječně skloubit, a oni jí zjevně věřili. Nepřiblížila se však ani o krok k vyřešení problému, kvůli kterému sem vlastně přiletěla. Bojovní roboti hermeticky uzavírali Kummerogovo oddělení, a tak by se nepodařilo proniknout dovnitř ani siganskému zakrslíkovi.

Jak se jen dostat do Kurnmerogovy blízkosti? Půjde to jen prostřednictvím Mylese Kantora, jinak to ne vidím, uvažovala v duchu. A k vědci vedla jediná cesta — přes pokoj, kde ležela v kómatu Kallia Nedrunová. Ten se nacházel mimo trakt hlídaný roboty a nebyl nepřetržitě střežen. Zřejmě nikdo nevěřil, že by Kalli Nedrunové hrozilo nějaké nebezpečí. -

Zatímco Anna Borkanová čile žvatlala dál, Katie objevila něco, co jí vyhnalo krevní tlak do nebetyčné výše. Spatřila v kavárně My lese Kan tora! Anna Borkanová si tedy nevymýšlela, když jí před několika dny prozradila, že vědec chodí často do poledne do kavárny, aby si dal kávu anebo také kousek koláče.

Katu Joannovou ihned uchvátil ten to středně vysoký muž s bledým kostnatým obličejem, velkýma očima a hustými brvami. Myles Kantor měl přesně takový účes, jaký vídala na jeho holografických portrétech — ulízané vlasy uprostřed rozdělené pěšinkou, a jeden pramen spadající do čela tak, aby nezakrýval oči. Útlá zápěstí na konci příliš krátkých paží vypadala velmi křehce.

Zatímco Anna Borkanová ze sebe chrlila další a další perly, nespouštěla Katie Joannová z vědce oči. Když přistoupil k nápojovému automatu, něco ji v jeho chování zarazilo. Vy bral si kelímek na kávu, tenoulinký šálek z organické hmoty, který neuvěřitelně zlepšoval aroma nápoje, vylučoval patřičné množství mléka a cukru a dal se po použití sníst. Myles

Kantor si však nevzal jen jeden šálek jako skoro všichni ostatní, nýbrž hned dva složené na sobě, a když vypil kávu, snědl ten, který s ní ne přišel do styku.

Jeho zvyk ji pobavil a prozradil o vědci ledacos. Ona sama měla také ráda tyhle jedlé šálky a ukusovala je,

pokud ale v nich předtím nebyla káva. Jakmile jí totiž nasákly, ztratily hodně ze své chuti, protože ji vlastně předávaly nápoji.

Když Myles Kantor odcházel z kavárny, vydala se za ním, aniž by se rozloučila se svou společnicí. Anna Borkanová, která se k ní zrovna obrátila zády, aby si vzala koláč, pokračovala ve žvatlání bez nadechnutí dál. Když si konečně všimla, že mluví do prázdna, byla novinářka už dávno pryč.

Katie Joannová kráčela ani ne dva kroky za vědcem krátkou chodbou vedoucí ke kordonu bojových robotů. Myles Kantor si jí nevšiml. Zřejmě byl příliš pohroužen do svých úvah.

Zatímco si ho prohlížela, hlavou se jí honily nejrůznější myšlenky. Byla pevně odhodlána splnit svůj úkol a vylákat z Mylese Kantora potřebné informace. Chtěla, aby jí prozradil, kde se skrývají Nesmrtelní a co je obsahem projektu Camelot.

Aby toho dosáhla, byla ochotna použít i psychofarmaka, která mohla Kantorovi přivodit trvalé poškození. Jakkoli ji tenhle muž fascinoval, ne měla ani v nejmenším v úmyslu brát ohled na jeho zdraví, pokud by jí to bránilo v získání vytoužených informací.

Roboti ustoupili stranou, aby mu udělali místo, jí však zastoupili cestu. Katie Joannová se ani vážně ne pokoušela projít kolem nich. „Jsem žurnalistka,“ řekla jen a ukázala jim novinářský

průkaz. Byl to dokument podepsaný nejvyššími pozemskými bezpečnostními orgány a přinášel držiteli mimořádné výhody. Mohl se díky němu dostat k jakékoli osobnosti veřejného života, i když byla neprodyšně chráněna proti útokům extremistů. Průkaz se vydával po přísném prověření žadatele bezpečnostními orgány a samozřejmým předpokladem byla jeho naprosto bezvadná pověst. Na rozdíl od ostatních pacientů se Katie Joannová tedy mohla poměrně volně pohybovat po Mimasu.

„Ráda bych mluvila s Mylesem Kantorem,“ dodala vzápětí.

„Vyloučeno,“ namítl jeden z robotů. „Momentálně není k dispozici.“

Katie se nemínila pouštět do dlouhých debat, protože dobře věděla, že by byly beztak plané. Otočila se a zamířila napravo. Po chvíli vešla do světlého pokojíku, v němž ležela Kallia Nedrunová. Naskytl se jí ob rázek, jaký ještě nikdy na vlastní oči nespatriila. Náhle se jí zmocnilo dojetí.

Kallia Nedrunová nebyla žádná mimořádná kráska, bylo však možné označit ji za hezkou. Měřila pouhých 168 centimetrů a byla půvabně zaoblená. Obličej jí lemovaly dlouhé černé kadeře.

Kallia Nedrunová byla znetvořena po druhém incidentu s vřetenovitou bytostí, ale lékařům se ji podařilo dát znovu dohromady. Nyní jen zbývalo, aby se probírala z kómatu. Bohužel nikdo nevěděl, jak ji z tohoto zbědovaného stavu dostat.

„Proč se nevzbudíš, Kallio?“ zašeptala Katie Joannová. „Všechno je přece pryč, Od teď by to mohlo být jen krásné.“

Nezachvěla se bezvědomé ženě víčka? Novinářka se k ní sklonila, aby lépe viděla.

„Kdo jsi?“ ozval se za ní z ničeho nic mužský hlas. Zděšeně se otočila. Neslyšela, že by někdo vstoupil do vnitř.

Okamžitě poznala muže stojícího před ní a zatajila dech. Nepočítala, že se s ním setká na Mimasu. Byl to jeden z nejmocnějších pohlavářů LSP. Byl menší než ona, drobný a křehký, měl 39 let, kulatý obličej a věnec černých vlasů. Černé oči měl posazené hluboko v důlcích. Na sobě měl jakýsi frak s řadou kapes kolem pasu.

„Bruno Drenderbaum!“ zvolala novinářka ohromeně.

×

□

×

„U Kallie byla nějaká novinářka,“ sdělil Bruno Drenderbaum Mylesi Kantorovi. „Poslal jsem ji pryč.“

Vědec na něj zděšeně pohlédl. „Jak je to možné?“ vyhrkl. „Kallia je přece střežena. Jak se jí povedlo proniknout kolem ostrahy?“

Oba muži stáli u Kummerogova lůžka, sledovaného medosynem. Kummerog upadl po krátkém období určité bdělosti opět do hlubokého kómatu. Do úst měl zasunuté hadičky, které mu dodávaly výživu. Analýzy jeho metabolismu jednoznačně stanovily, jaký druh potravy dokáže jeho zažívací ústrojí přijmout.

Zpočátku Kummerog nespokl vůbec nic. Pak ale přijal neskutečná množství živin, které však opět vyloučil nestrávené. Myles Kantor vyjádřil domněnku, že pacienta je nutné vyživovat, aby se mu spravila popraskaná a vraskalá kůže.

„Já nevím,“ řekl Bruno Drenderbaum. „Zdá se, že patří k novinářům, kteří mají zvláštní nadání dosáhnout cílů, které je zajímají.“

„Zdá se, že to bereš dost na lehkou váhu.“

„Nevidím v tom nic hroživého. Tu ženu důkladně proklepli. Nic nenasvědčuje, že by mohla být nebezpečná.“

Puchýřovitá průhledná kůže pokrývající Kummerogovo tělo se svažila ještě víc. Pod ní bylo vidět, jak dorůstá násilně oddělená ruka. Pahýl paže se prodlužoval a už se začaly objevovat články prstů. Kummerogova ruka byla o polovinu delší než lidská a byly na ní dva palce a další dva prsty.

Bruno Drenderbaum náhle chytil Mylese Kantora za paži a zašeptal:

„Pozor! Mám dojem, že se něco děje.“

Přistoupili blíže ke Kummerogovi a pak asistent komisaře Ligy upozornil vědce nato, že cizinec pohnul víčky.

„Probouzí se,“ řekl Kantor tiše. Kummerog jako by slyšel jeho slova a rozuměl jim. Hrudník se mu najednou nadmul, zhluboka se nadechl, potom popadl hadičky a pokusil se je vytáhnout z úst. Obličej se mu zhnuseně sešklebil. „Zdravím,“ zvolal chraptivě.

„Myslím, že jsme za vodou,“ prohlásil Myles Kantor. Stiskl tlačítko a přivolal ošetřující lékaře a členy své „ho vědeckého týmu. Přiběhli ani ne

za dvě minuty a brzy se tísnilo v pokoji čtrnáct mužů a žen. Každý expert sledoval současně několik ze spousty monitorů, přinášejících údaje o biologických a neurologických procesech, probíhajících v pacientově těle.

„Všechny systémy se znatelně aktivovaly,“ hlásila jedna mladá žena.

Myles Kantor pozoroval cizince. Bylo mu jasné, že překonal krizi.

Kummerogův stav se jednoznačně zlepšoval a nedalo se očekávat, že by opět upadl do kómatu. Vědec ustoupil stejně jako Bruno Drenderbaum o několik kroků, aby nepřekážel lékařům. „Co si o tom myslíš?“ zeptal se tiše Drenderbauma.

„Je předčasné vyvozovat nějaké závěry,“ odpověděl asistent komisaře Ligy. „Počkáme, až nám o sobě něco poví on sám.“

Museli čekat několik dní. Kummerog v té době mlčel nebo odpovídal jednoslabičně v řeči, kterou Galakti ci neznali. A bez příslušných informací na ni byt krátký i syntronický translátor. Současně se ale Kummerog snažil naučit interkosmičtině. Skvěle chápal a měl vynikající paměť na jazyky. Slova, která slyšel pouze jednou, už nikdy nezapomněl, a za krátko mluvil téměř bez cizího přízvuku.

Průhledná vrásčitá kůže se mezitím ještě roztáhla a visela mu v cárech z paží a nohou, plandala mu však i na hrudi a na bocích. Myles Kantor si umínil, že se cizince na tenhle podivný jev někdy zeptá. Zatím ho ale pálila na jazyku jiná otázka. Prazil po tom dozvědět se něco o zmizení Perryho Rhodana, Reginalda Bulla a Alasky Saedelaera.

Vědec byl v neustálém spojení s Trokanem, a proto věděl, že expertům ani technikům se zatím ještě ne podařilo proniknout do hříbovitého domu. Pomalu se už vzdával naděje. Nezbyvalo než použít hrubé násilí, aby mohli vstoupit do záhadné budovy. Jenže to nešlo, pokud nechtěli ohrozit Nesmrtelné.

„Nevím nic o těch mužích,“ odpověděl cizinec, když mu Myles Kantor popsal Rhodana a jeho dva druhy. „Neviděl jsem je!“

„Když jsi procitl poprvé, vypravil jsi ze sebe slovo Kummerog,“ řekl Myles Kantor, který pravidelně docházel spolu s Brunem Drenderbaumem k zotavujícímu se cizinci, jenž byl stále upoután na lůžko. „Je to nějaké jméno? Tvoje jméno?“

„Ano, já jsem Kummerog,“ přisvědčil cizí tvor. Pokusil se zvednout, ale stále ještě neměl dost síly. Vyčerpaně sklesl znovu na záda a požádal o trochu vody. Bruno Drenderbaum mu podal sklenici a neznámý ji vypil naráz.

Asistent komisaře LSP přitom bedlivě dbal na to, aby se Kummeroga nedotkl. Na rukou měl navlečené izolační rukavice stejně jako ostatní, kteří se o cizince starali. Bylo zapotřebí nejvyšší opatrnosti, protože nikdo z lékařů nebyl schopen s jistotou po tvrdit, zda chybějící ruka nezpůsobí další komplikace v pacientově zotavování, nebo zda se nemůže vyskytnout nějaká nakažlivá infekce.

Lékaři si byli jisti pouze tím, že infekce se nemůže šířit vzduchem ani kapénkovým přenosem. Důkladně analyzovali Kummerogův dech a jeho výměšky. Byly neškodné, tak že nebylo třeba Kummeroga držet v izolaci a do jeho pokoje mohli kdykoli vstoupit návštěvníci.

„Kdo jsi?“ zeptal se cizince asistent komisaře Ligy. „A odkud přicházíš?“ Kummerog se zjevně snažil odpovědět, ale řeč mu pořád ještě činila určité potíže. Nedokázal přesně zformulovat všechno, co jim chtěl sdělit. Kromě toho se zdálo, že je na jisté otázky velmi citlivý, neboť se občas stáhl do sebe a odmítal vypovídat.

Bruno Drenderbaum se ovšem pro jevil jako mistr komunikace a pokaždé se mu podařilo překonat Kummerogovy zábrany, odstranit nedorozumění a pokračovat v rozhovoru. Empatické schopnosti mu pomáhaly nacházet si cestičky i k záhadnému cizinci. Navíc se snažil vypátrat Kummerogovy myšlenky a pocity. To se mu však dařilo jen zčásti. Nicméně cítil, že Kummerog je obestřen tajemstvím a že z něj vychází jakási hrozba.

Bruno Drenderbaum pochopil, že tenhle tvor by mohl být jednou na nejvýš nebezpečný. Přesto byl pře svědčen, že na podobný odpor a odstup by mohl narazit u každého, kdo by se ocitl v podobné situaci jako Kummerog.

„Je sám vjemu naprosto cizím světě plném inteligentních bytostí, se kterými je schopen jen Stěží se domluvit a o nichž neví, jak se k němu zachovají,“ řekl, když po chvíli osaměl s Mylesern Kantorem. „Je velmi oslabený, a třebaže mu pomáháme, před stavujeme pro něj určitou hrozbu. Pravděpodobně horečně uvažuje o tom, jak by se co nejrychleji vrátil ke svému lidu.“

Konečně Kummerog vylíčil ze svého pohledu události, k nimž došlo. Nebylo při tom zapotřebí translátoru, protože mluvil interkosmičtinou. Prohlásil o sobě, že je trosečník, který se připletl ke katastrofě v galaxii Bröhrnder.

„Přitom jsem také přišel o ruku,“ vysvětlil. „Přežil jsem jako jediný a ztroskotal jsem na jednom asteroidu. Tam jsem našel neznámou kosmickou stanici, která byla opuštěna zjev ně před dávnými dobami. Přirozeně jsem ji podrobně prozkoumal a narazil jsem na zvláštní most.“

„Most?“ vyhrkl Bruno Drenderbaum. Asistent komisaře Ligy měl dojem, že se Kummerog vyjádřil neúmyslně chybně, protože ještě neovládá perfektně interkosmičtinu.

„Ano, byl to podivný most,“ přitakal Kummerog. „Začínal ve stanici.“

„A z čeho byl vybudován?“ vyzví dal Myles Kantor. „Dokázal jsi to zjistit?“

„Myslím, že byl dřevěný,“ prohlásil cizinec zamyšleně, jako by si pracně vybavoval obraz mostu v paměti. „Ano, byl ze dřeva. To mě udivilo nejvíc, protože se vůbec nehodil k tak technicky dokonalému zařízení, jako je vesmírná stanice. Byl zhotoven z šedých fošen a vypadal stabilně. Na těch fošnách se mi nezdálo nic zvláštního.“

„A co tedy bylo s tím mostem?“ zeptal se Bruno Drenderbaum, když se Kummerog odmlčel. Vypadalo to, jako by došel k názoru, že už všech no důležité řekl.

„Vstoupil jsem na něj,“ prohlásil po chvíli zotavující se pacient. „Stejně by mi nezbylo nic jiného. Na tom asteroidu bych beztak nepřežil. Rozhodl jsem se tedy že vypátrám, kam most vede, protože jsem neviděl jeho druhý konec. Mizel mi v jakémsi mlžném oparu. A když jsem po něm krácel a pořád jsem neviděl kde končí, zmocnila se mě podivná strnulost. Nemohl jsem se ani pohnout, ale cítil jsem, jak něco pohybuje mnou. Bud' mě někam unášel most sám, nebo mě před sebou tlačila jakási ne viditelná síla, A pak jsem se náhle zřítíl do tohoto cizího světa, aniž jsem tomu byl schopen zabránit. Nejspíš jsem upadl do bezvědomí. Když jsem se probudil, zjistil jsem, že jsem v neznámém prostředí a chybí mi ruka. Měl jsem hroznou bolest.“

Bruno Drenderbaum a Myles Kantor se ho vyptávali na další podrobnosti a Kummerog jim ochotně od povídal. Přitom se ani jednou neodchýlil od toho, co vyprávěl před tím. Když konečně zavřel vyčerpaně oči, oba Pozemšťané po špičkách vyšli z pokoje na chodbu.

×

□

×

„Lže,“ prohlásil Bruno Drenderbaum, když došli do pracovny Mylese Kantora. Mezitím dorazil na Mimas také Cistolo Khan. Mohutný komisař LSP značně převyšoval jak svého asistenta, tak vědce, a hned jak vešel, bylo jasné, kdo tu bude rozhodovat. „Jak jsi na to přišel? zeptal se Drenderbauma, protože zaslechl jeho poslední větu.

„Analyzovali jsme s Mylesem Kummerogovu výpověď,“ odpověděl klidně komisařův asistent. „Jsou v ní určité nesrovnalosti.“

„Jaké?“

„Pravda je, že Kummerog byl v bezvědomí, když vypadl z hříbovitého dómu,“ prohlásil Myles Kantor. „O tom není pochyb. Přesto nám ale neřekl všechno.“

„Je zvláštní, že časostroj na Trokanu nese jeho jméno,“ připomněl Drenderbaum Khanovi.

„Přesně tak,“ přisvědčil Myles Kantor. „Odkud znali Herreachové jeho jméno, když byl po celou tu dobu v bezvědomí? Přece nemluvil ze spaní.“

„Jsem přesvědčen, že Kummerog ovlivňoval dějiny Trokanu i Herreachů. Určitě hrál zcela jinou roli, než• nám vylíčil. Jenže jakou?“

Cistolo Khan se zkoumavě zahleděl nejprve na svého asistenta, a pak na vědce. „Takže?“ zeptal se jich. „Co uděláme? Násilím z něj nic nevydolujeme. Zdá se, že bude nejlépe, když se budeme tvářit, jako že mu věříme. Musíme ho sledovat i nadále, přesvědčit ho o naší ochotě a ukloubat jeho ostražitost.“

„Zkusit to s ním tedy s nějakou psychohrou?“ vyhrkl Bruno Drenderbaum.

„Přesně tak,“ přisvědčil komisař Ligy. „Co o něm soudíš?“ zeptal se vzápětí Drenderbauma. Jeho asistent hned věděl, kam svou otázkou míří.

Narážel na jeho empatické schopnosti v domněnku, že o nich Myles Kantor nic neví, a proto se vyjádřil obezřele a zdrženlivě.

„Těžko říct, protože mám zoufale málo informací,“ prohlásil. „Považuji ho za nebezpečného. Něco před námi tají. Když ho pozoruju, někdy se mě zmocní pocit, že máme co do činění se ztělesněným zlem.“

„To nezní zrovna dobře,“ zabručel komisař LSP.

Bruno Drenderbaum si všiml, jak se mu na okamžik zablýsklo v očích. Pochopil, co mu chtěl Cistolo Khan signalizovat: Nejvyšší opatrnost ve styku s Kummerogem!

„Každopádně si na něj dáme pozor,“ dodal Khan nahlas. „Dříve nebo později se Kummerog prozradí a ukáže nám svou pravou tvář. Podle vše ho představuje naše poslední spojení s Perrym Rhodanem, Reginaldem Bullem a Alaskou Saedelaerem. A protože jsme prakticky vůbec nepokročili ve výzkumu hřibovitého dómu, musíme bezpodmínečně najít most, na který Kummerog údajně vstoupil v galaxii Bröhnder, a který ho dovedl až k nám.“

Všichni tři chvíli mlčeli a Cistolo Khan opět zkoumavě hleděl na své společníky. „To bude ale akce!“ po vzdechl si konečně. „Nemáme prakticky žádnou šanci, a přece to musíme zkusit. Nic jiného nám ani nezbyvá.“

„Také to tak vidím,“ zamumlal Myles Kantor zamyšleně. „Měli bychom Kummeroga přimět, aby nám popsal, kde se nachází galaxie Bröhnder.“

„Správně. Předložíme mu naše hvězdné mapy, a pokud je ochoten poskytovat nám pravdivé informace, měl by nám také ukázat, kde ta galaxie je,“ dodal Bruno Drenderbaum.

„To bychom měli udělat jako první,“ rozhodl Cistolo Khan. „Spoléhám na vás. Kummerog zůstane pro zatím na Mimasu. Jeho zdravotní stav se bude určitě zlepšit a nabere víc sil. Bude ale po nás chtít větší volnost pohybu. Dáme mu co bude chtít, ale neposkytneme mu nejmenší šanci k útěku.“

„Mimas je totálně izolován a stře žen,“ zdůraznil jeho asistent.

„Největším nepřítelem bezpečnostních opatření je přesvědčení, že jsou dokonalá,“ prohlásil Cistolo Khan. „Proto prověříš veškerý bezpečnostní systém. Zkus se na něj podívat z jiného úhlu pohledu. Promysli si, co bys udělal ty, kdyby ses chtěl odsud dostat. Pokud nenajdeš v bezpečnostním systému žádnou díru, potom po věř někoho jiného, aby se pokusil uniknout maximálně bezohledně a s nasazením všech prostředků.“

„To považuješ Kummeroga za na tolik nebezpečného?“ zeptal se komisaře Ligy Myles Kantor.

„Rád bych zajistil bezpečí všech, kteří pracují na Mimasu,“ namítl komisař. „Neznáme jeho mentalitu. A pokud by vyhasl kvůli naší nedbalosti třeba jediný lidský život, byla by to hodně vysoká cena! I když je to nanejvýš choulostivá záležitost—jen

tak pro nic za nic zadržovat cizí bytost.“

Nazítří začal Myles Kantor Kummerogovi předkládat astronomické podklady Místní skupiny. Zotavující se pacient po těchto informacích okamžitě chňapl a nesmírně ho zaujaly. Vědec nabyl dojmu, že by rád věděl, v jaké části univerza se nachází. Ze by tedy už předtím znal polohu Tro kanu?

„Kde vlastně je galaxie jménem Bröhnder?“ zeptal se Kummeroga jakoby mimochodem. Pouštěl přitom astronomické materiály na obří obrazovce na stěně místnosti.

Kummerog se zvedl z lůžka. Nohy ho ještě neposlouchaly docela. Několikrát se zhluboka nadechl a vydechl, a zdálo se, že ho to posílilo. Při kročil ke stěně a prohlížel si hvězdnou mapu. Váhavě pozvedl nezraněnou pravačku a ukázal na několik dílů mapy.

Myles Kantor mimoděk pohlédl na cizincovu levačku, která stále dorůstala. Byla sice ještě kratší než pravá paže a visela na ní ochablá průhledná kůže, už nyní ale bylo vidět, že bude brzy stejně dlouhá a silná jako pravačka. Vědec se domníval, že se z ní potom nadbytečná kůže sloupne.

„Z tohoto úhlu jsem hvězdy ještě nikdy neviděl,“ prohlásil Kummerog. „Nevím kde jsem, ale to brzy zjistíme. Potřebuju přesnější údaje o celé oblasti a o tomhle..“ Vzápětí ukázal Mylesi Kantorovi dohromady čtyři úseky na hvězdných napách, o

nichž chtěl mít podrobnější údaje. Vědec mu slíbil, že mu je dodá.

Kummerog se spokojeně vrátil a znovu ulehl na lůžko.

×

□

×

Katie Joannová si ještě jednou prošla své podklady. Kriticky uznala, že se nedostala ještě ani o krok dál od té doby, co se ocitla na Mimasu. Pořád ještě nevěděla, kde se skrývají Ne smrtelní a co znamená projekt Camelot.

Rozhodla se, že přejde do útoku, a obrátila se na vedení kliniky s prosbou, aby jí umožnilo promluvit si s Mylesem Kantorem. Odpověď došla okamžitě: Vedení kliniky odmítlo vědci její žádost předat.

Poté novinářka využila další příležitosti a oslovila Mylese Kantora přímo. Přistoupila k němu v kavárně, představila se a požádala ho o schůzku.

Nositel buněčného aktivátoru ji vlídně, ale rozhodně odmítl. „Prosím, abys mě pochopila,“ řekl. „Nastaly mimořádné okolnosti a momentálně to prostě nejde.“ Další Katieiny otázky nepřipustil.

No dobrá! řekla si v duchu a ustoupila mu z cesty. Nutíš mě tedy, abych použila jinou, o něco méně příjemnou metodu!

Znovu pozorovala, jak si Myles Kantor nalévá kávu do dvou do sebe složených sušenkových šálků. Tuhle scénu vídala v minulých dnech zas a znovu a přemýšlela, jak tenhle vědcův zvyk využít ke svým záměrům. Nějak musí vpravit psychodrogu do jednoho z kelímků, aby je požil!

Novinářka měla v opasku uschováno několik nepatrných dávek těch to preparátů v prášku. Stačilo na ně kápnout trochu vody a daly se nenápadně vpravit do jídla nebo do pití.

Na druhý den — bylo to 14. listopadu 1288 NGL — se Katie Joannová rozhodla, že provede svůj plán. Chtěla získat informace, které potřebovala. Stejně jako v minulých dnech si zašla do kavárny. Zatímco ještě uvažovala, zda by neměla něco sníst, dorazili Myles Kantor a Bruno Drenderbaum.

V té chvíli už neměla čas dále uvažovat. Musela jednat dřív, než Myles Kantor přistoupí k automatům, aby se obsloužil. Šlo o to, aby se postavila bezprostředně před něj.

Oba muži spolu živě hovořili a vůbec si nevšimli spousty hostů v kavárně. Katie Joannová si už dávno všimla, že jejich bezpečí zajišťují dvě ženy. Ty nyní byly zabráný do vzrušené debaty a skoro nedávaly pozor na své chráněnce.

Bylo to pochopitelné, neboť se domnívaly, že Kantorovi ani Drenderbaumovi zde v kavárně nehrozí žádné nebezpečí. Jedinou hrozbu spatřovaly v pacientovi, o kterého oba pečovali.

Katie Joannová o něm věděla stejně tolik jako miliony dalších obyvatel Sluneční soustavy, protože zpravodajské společnosti informovaly o jeho zjevení na Trokanu i o tom, že

byl převezen jinam. A protože Mimas vzápětí od okolí izoloval tucet lodí třídy PROTOS, nikdo nepochyboval o tom, že je ošetřován právě zde. Novinářka využila situace. Přistoupila k automatům přesně ve chvíli, kdy k nim došel i Myles Kantor.

Postavila se nenápadně před něj a nalévala si kávu. Přitom mu svým tělem zakryla výhled. Bleskurychle nadzvedla dva kelímky a ukazovákem nanasla na stěnu horního předem připravenou kapku rozpuštěného psychofarmaka. Vzápětí dala oba šálky zpátky do držáku. Dolila si kávu a obrátila se.

Poodstoupila a znovu se otočila, aby se přesvědčila, zda Myles Kantor vezme oba kelímky a nalije si do nich kávu. Vědec právě probíral s Brunem Drenderbaumem nějakou sportovní událost na Zemi, kdy proti sobě v jakémsi souboji stanuly dvě velmi populární hvězdy. Poté si skoro roztržitě načepoval kávu.

Katie Joannové zničehonic přeběhl mráz po zádech. Den co den před tím si Myles Kantor vzal pokaždé dva šálky najednou, a nyní držel v ruce pouze jeden! Nositel aktivátoru si nalil kávu, podal kelímek zdvořile Drenderbaumovi, vzal si další a na plnil jej. Poté se obrátil a rozmlouvaje se svým společníkem zamířil k jednomu ze stolků.

Takže šálek s psychodrogou měl nyní asistent komisaře LSP Katie by mu ho ze všeho nejraději vytrhla z ruky, protože nebyl určen pro něj. Od toho přece nemohla žádat informace získat! Posadila se ke stolku a cítila, jak se jí třesou kolena. Její útok mířil na nesprávnou osobu a jeho následky si nestačila předem promyslet. Vždyť se dopustila atentátu na samotného asistenta komisaře Ligy!

Novinářka zoufale uvažovala, že by měla vyskočit ze židle, přiběhnout k Drenderbaumovi a vrazit do něj tak, aby mu kelímek vypadl z ruky. Mohla to klidně narafičit jako nešťastnou náhodu a pak s omluvit.

Než se však rozhoupala, Bruno Drenderbaum už vypil kávu a začal okusovat sušenkový pohárek. Měla pocit, že se propadá do prázdna. Vtom na ni asistent pohlédl a v téže chvíli jí bylo jasné, že přesně ví, co se v ní odehrává!

×

□

×

„Dostali jsme odpověď!“ ohlásil Ibo Cantarrue, první důstojník na obchodní lodi PRETTY PLAID. „Konečně!“

„Co znamená konečně?“ zeptal se ho velitel lodi Pavel Morquise, který právě ležérně vešel do centrály. Opět držel v ruce sklenku. Vypil víno a odložil číši na pultík. „Uplynulo přece teprve deset dní od chvíle, kdy jsme sem dorazili,“ dodal výsměšně.

„Deset dní je přece dlouhá doba!“ zasténal Cantarrue.

„Není, když jde o to navázat kontakt s Brunem Drenderbaumem a využít toho k dobrým obchodům,“ zasmál se Morquise a sesul se do velitelského křesla. „K asistentu komisaře Ligy se jen tak někdo nedostane. Je to dost velké politické zvíře, jak se tady říká. Z našeho hlediska to je přímo klenot a je potřeba si ho hýčkat. Kde je a co říká?“

Cantarrue si přejel prsty po tvářích a pokrčil rameny. „Tvrdí, že nezná žádného Morquise a že s ním ne chce mít nic společného!“

Pokud první důstojník čekal, že velitel bude zklamán, velmi se mýlil. Plofosan se rozchechtal a plácl se oběma dlaněmi do stehů. „To je celý Bruno!“ vykřikl. „Ten bídák dělá, že zapomněl na jednoho ze svých nejlepších přátel. Má asi spoustu práce a chce mě odpálkovat, ale to se mu nepovede. Víím dobře, že s ním budu za pár dní sedět u jednoho stolu a vy prázdňíme spolu celou láhev vína.“

„Momentálně se nachází na Mimasu a ten je střežen tuctem PROTOSU.“ ‘

„Kdyby jich bylo méně, muselo by ho to urazit,“ namítl Morquise ne vzrušeně. „Popoletíme kousek blíž k Saturnu a Mimasu.“ Vzápětí se velitel zvedl a přešel k radiostanici, aby navázal spojení s Mimasem. První důstojník skepticky sledoval jeho počínání. A nezmýlil se — Morquise se pachtil marně.

Bruno Drenderbaum mu odpověděl prostřednictvím jednoho ze svých podřízených, který Plofosanovi sdělil, že planeta Trokan je izolována. Uzávěrou že nepronikne ani vesmír ný tryskáč, natož obří loď. Kromě toho prý je momentálně zakázáno obchodovat s Herreachy.

„No vida,“ uchechtl se Morquoise. „Jestli tohle není příznivá zpráva!“

Cantarrue se na něj podíval a za kroutil hlavou. Sám na Drenderbaumově odpovědi nic příznivého neviděl.

×

□

×

Katie Joannová pospíchala parkem kliniky, aby se dostala oklikou do svého pokoje. Marně se pokoušela urovnat si myšlenky. Co chvíli se rozhlédla, protože se domnívala, že ji někdo sleduje. Několikrát se zděšeně zastavila, když objevila v jednom ze vchodů nebo mezi keři robota. Bála se, že ji některý z nich okamžitě zadrží a zatkne.

Trhla sebou, když uviděla výstražně blikající světlo a vzápětí kolem ní prošustilo antigravitační lehátko s nemocným. Zjevně šlo o akutní případ, neboť lůžko se hnalo vzduchem přímo děsivou rychlostí.

Novinářka prohrála na celé čáře a vypadalo to, že její mise skončí kata strofou. Zjevně si vydechla, když konečně dorazila do pokoje. Už ně kolik vteřin nato však sebou vylekaně trhla, neboť se vedle ní zjevil jako duch Bruno Drenderbaum. Sotva se držel na nohou a úsměv na rtech jako by mu zamrzl.

Katie přeběhl mráz po zádech. Bála se muže, který byl zjevně pod vlivem psychodrogy, a přece nad sebou ne ztratil kontrolu. Musel mít neskuteč ně silnou vůli. „Tuším, jak jsi to udělala,“ zamumlal a bylo znát, jak má ztěžklý jazyk. „O tom ale nechci mluvit. Teď jde o to, abych co nejdřív dostal protilék. Pojď se mnou!“

„Kam?“ vyhrkla zaraženě novinářka.

„Na lékařskou jednotku, kde máme všechno, abychom odvrátili tuhle pohromu,“ odpověděl.

„Mohl bych povolát všechny doktory na Mimasu, ale zatím se mi to nezdá vhodné. Pokusíme se vyřešit problém sami.“

„Proč?“ zvolala Katie Joannová.

Popadl ji za paži tak silně, až vyjekla bolestí. „Ty víš, co jsi mi podala, a taky znáš protilátku. Lékaři by museli nejprve analyzovat složení drogy a pak zjišťovat, čím by mi po mohli. A to by trvalo příliš dlouho. Kromě toho by ze mě mohl někdo vytáhnout informace, které bych ne rad prozradil. A tobě neradím, aby ses o to pokoušela!“

Jako v transu vyvedla Katie asistenta komisaře LSP z pokoje a měla dojem, jako by pod vlivem medika mentu byla také sama. Pokorně se nechala vést chodbami a uzávěrami strážnými bojovými roboty. Přála si, aby ji zadrželi nebo alespoň zkontrolovali, protože doufala, že by na po slední chvíli našla nějaké východisko. Jenže roboti ji nechávali projít bez povšimnutí. Katie Joannové bylo, jako by ji Bruno Drenderbaum vedl na popravu.

Když vstoupili do lékařského traktu, ihned poznala, kde je. V tomto sektoru byl umístěn cizí pacient, který byl na Trokanu vyvržen z hřibovitého domu, Spatřila neznámého

tvora prosklenou stěnou. Spočíval na lůžku obložený lékařskými přístroji. Na četných monitorech syntronů se objevovala data o jeho zdravotním stavu.

Zdálo se, že Bruno Drenderbaum je fascinován cizincem úplně stejně jako novinářka. Pustil její paži a při stoupil těsně ke stěně. Poté zavrtěl hlavou a znovu se k ní otočil. Obličejové svaly mu ochably a oči zesklenněly. Psycho droga už působila naplno a ochromovala, především jeho duchovní aktivitu.

„Tady něco nehraje,“ zablekotal. „Pomoz mi, nebo tě zničím!“ Katie Joannová nepochybovala o tom, že svou hrozbu míní vážně, a přiblížila se ke skleněné stěně. Hned vedle ní se objevil průchod. Otevřel se. Bruno Drenderbaum se vpotácel dovnitř.

Kummerog se ani nepohnul. Ležel na zádech a hleděl do stropu. Novinářka si všimla, že něco leží na podlaze vedle prosté stoličky. Byla to jakási rosolovitá hmota, připomínající staženou kůži. Ze by patřila Kummerogovi?

Jako v hypnóze následovala asistenta komisaře LSP, který měl co dělat, aby se držel zpříma. Pomalu se k ní obrátil a zamulal: „Ty mě zabiješ tím svinstvem, cos mi dala do kávy. Chceš mě zavraždit!“

Katie Joannová se zoufale rozhlédla a okamžitě mu řekla jméno proti léku. „Musí tady někde být,“ vyhrkla. „Mají to na každé klinice.“ Bruno Drenderbaum napřáhl paže, jako by se chtěl něčeho přidržet. Oči měl skoro zavřené. Už nemohl ani formulovat slova, jen nesrozumitelně blábolil.

Novinářka zděšeně ustoupila, když poznala, že se přestal ovládat. V zoufalém strachu popadla stoličku, zvedla ji a hodila ji po Drenderbaumovi.

Teprve když stolička letěla vzduchem, všimla si, že na ní ulpěl onen podivný rosol. Asistent komisaře Ligy se jí nebyl schopen vyhnout. Udeřila ho do prsou a rosolovitá kůže mnu pleskla do obličeje.

Zatímco stolička třeskla o podlahu, hmota se mu bleskurychle přetáhla přes hlavu a mlaskavě stékala po těle. Většina jí zmizela pod jeho oblekem. Katie Joannová spatřila, jak mu jí trochu vyteklo z rukávů košile a přehnulo se přes jeho ruce jako druhá kůže.

Vykřikla hrůzou a hnusem a uskočila. Daleko se však nedostala. Žádný východ z pokoje se neotevřel. Novinářka to zkoušela na několika místech, ale stěny se ani nepohnuly. Bylo jí jasné, že nemůže opustit místnost proti Drenderbaumově vůli. Ocítla se sama tvář v tvář cizí bytosti a asistentu komisaře LSP, kterého obalil jakýsi podivný rosol jako živoucí hmota.

×

□

×

Bruno Drenderbaum byl ochromen neuvěřitelně zlovolným mentálním šokem. Stál uprostřed pokoje a vnímal okolí přes jakýsi šedý závoj. Kůže, kterou svlékl Kummerog, se

vyznačovala silným mentálním záře ním, kterému by asistent možná odolal, nebýt toho, že jeho ducha oslabil předtím psychodroga. Za těchto okolností se nebyl schopen bránit.

Přesto se pokusil vzepřít. Cítil odpor vůči organické hmotě, která se přes něj přetáhla jako druhá kůže; jeho duch odolával cizinci, ale veškeré jeho úsilí bylo zmařeno již v zárodku. Pomalu klesl na kolena a zakryl si obličej rukama. Vzpomněl si, jak se předtím snažil rozpoznat Kummerogovu povahu. Podařilo se mu to jen zčásti, vytušil pouze zlo, jež se v něm skrývá.

Utok rosolovité hmoty ho dočista zaskočil. Ani jednou v uplynulých dnech ho nenapadlo, že by se mohla chovat jako samostatná živá bytost. Stejně jako ošetřující lékaři vycházel z předpokladu, že cary Kummerogovy kůže jsou odumřelá tkáň, která se sloupne jako u lidí. Nyní poznal, že rosolovitá hmota je něco víc — že má vlastní vůli a dokáže ji i prosadit.

A byla to Kummerogova vůle

Bruno Drenderbaum sledoval, jak Kummerog vstal z lůžka a blížil se k němu. Asistentovo vlastní já ustupovalo. Zdálo se, že Kummerog je od něj hrozně daleko, a přece vyplňuje poslední kout pokoje. Pozemšťan cítil, že mu podléhá, vnímal nesmírnou moc, jež z cizince vycházela. Vyznačovala se odpudivou zlůvolností, a přece nemohl odolat a podroboval se n

Kummerog na něj hleděl svýma naprosto bílýma očima. Věděl, že

Drenderbaum nyní bezpodmínečně vyplní jakýkoli jeho rozkaz. Kdyby mu poručil, aby se zabil, byl by to určitě udělal. Stal se Kummerogovým otrokem. Zachoval si schopnost myslet a zcela jasně si uvědomoval svou situaci, avšak z jeho počáteční ho, beztak chabého odporu, nezbylo vůbec nic. Stal se loutkou v Kummerogových rukou a byl ochoten vložit do jeho služeb všechny své schopnosti. Psychohra, kterou navrhoval Cistolo Khan, byla nyní naprosto zbytečná.

Bruno Drenderbaum si v té chvíli všiml Katie Joannové, choulící se v rohu pokoje. Necítil vůči ní žádnou zášť za to, že měla na svědomí jeho zoufalou situaci. Spatřoval v ní pouze nástroj, který jednou míní nějakým způsobem využít.

„Uprchneme z téhle sluneční soustavy,“ prohlásil Kummerog bezvadnou interkosmičtinou. „Uděláš všech no pro to, aby se útek podařil.“

Zároveň vymažeš všechny záznamy o tom, co se tu dělo. Nikdo kromě vás dvou se nesmí dozvědět, čeho je moje kůže schopná.“

Bruno Drenderbaum bez váhání uposlechl cizincova příkazu. Vymazal ze záznamových zařízení syntronu všechno, co bylo nahráno poté, kdy po něm Katie Joannová hodila stoličku a pokryla ho rosolovitá kůže. Počítač se nebránil, protože mu udal svůj kód asistenta komisaře Ligy svobodných Pozemšťanů. V jiném případě by stroj okamžitě spustil poplach.

Poté začal Drenderbaum uvažovat, jak uprchnout z Mimasu. Cistolo Khan ho přece předtím vyzval, aby se vžil do situace někoho, kdo se chce pokusit o útěk, a hledal z vlastního pohledu mezery v bezpečnostním systému. Jeho asistent je také našel, a zatím ještě je neodstranil. Nyní je mohl využít v Kummerogův pro úspěch.

Bruno Drenderbaum pohlédl na Katie Joannovou.

×

□

×

Velitel Morquoise znovu odložil sklenku, zvedl se z křesla a zeptal se prvního důstojníka: „Tak jak to bylo?“

Ibo Cantarrue stál uprostřed jeho kajuty a rozpačitě se usmíval, „Ni kdy by mě nenapadlo, že by to bylo možné,“ opakoval. „Ale je to tak, jak jsi předpovídal. Bruno Drenderbaum se ohlásil. Mám tě, starý příteli z bouřlivých dob, srdečně pozdravovat, a vyřídit ti, že si s tebou chce promluvit na Mimasu.“

Morquoise potřásl nespokojeně hlavou. „To mi na něm nesedí,“ prohlásil.

„Tak moment!“ podivil se Ibo Cantarrue. „Teď už vůbec nic nechápu. Tebe netěší, že jsi měl pravdu, zatím co já jsem se pořádně sekl?“

„Takhle jsme spolu nikdy nehovořili,“ zavrčel Morquoise. „Bruno by mě nikdy nenechal srdečně pozdravovat. Vzkázal by mi, abych táhl ke všem čertům a čekal na něj, pokud mě už unavil život.“

„A to by pro tebe byl pozitivní signál?“

„To jsi řekl ty!“ vyštěkl Morquoise se. Vyšel z kajuty a zamířil do centrály, aby si prohlédl záznam. „A už vůbec by mi nevzkazoval, že si se mnou chce promluvit. Místo toho by mě udal pro údajné nezaplacení penále — nebo pro nějakou podobnou pitomost. Nechal by zajistit PRET TY PLAID a strašně by se řehtal, až bych se rozzuřeně pokoušel dostat svou loď znovu do vesmíru.“

Ibo Cantarrue zakroutil zmateně hlavou. Připadlo mu, že mezi velitelem a asistentem komisaře LSP existuje prapodivný přátelský vztah. Kdyby byl sám na Drenderbaumově místě, rozhodně by nenechal přítele čekat deset dní na odpověď.

Pavel Morquoise se podíval na záznam, pošťoural se pravým ukazovákem v uchu a vybuchl: „Je to mnohem horší, jestli to má být vtip. Mimas je střežený jako pevnost a budeme mít zaručeně potíže, když se tam ukážeme. A o tohle ti jde, Bruno?“

Chvíli uvažoval, a pak se rozhodl. „Tak jdeme na to!“ přikázal prvnímu důstojníkovi. „Poletíme na Mimas a vyvoláme tam parádní rozruch, abych si mohl popovídat s Brunem.“

Cantarrue navedl PRETTY PLAID na kurs k Saturnu.

×

×

×

Bruno Drenderbaum se ještě jednou marně vzepřel, když ho Kummerogova kůže nutila, aby přešel ke skříni s léky a natáhl vysokotlakou injekční stříkačku jistým medikamentem.

„Co chceš dělat?“ zeptala se ho ustrašeně Katie Joannová.

Sledovala každý jeho krok. Když předtím viděla, jak se přes Drenderbauma přetahuje rosolovitá kůže, mohla si snadno domyslet, co se s ním stane. Nyní se zmítala mezi strachem a profesním zaujetím. Byla to pro ni mimořádná story, a pro široké divácké vrstvy možná ještě zajímavější než příběh Nesmrtelných a jejich záhadné zmizení. Katie se snažila překonat strach, ale nedařilo se jí to.

Asistent komisaře Ligy se k ní obrátil a v ruce svíral injekční stříkač ku. „To uvidíš,“ uchechtl se cynicky. „Jen nebuď tak netrpělivá! Otázka je, jestli o tom ještě někdy uděláš reportáž.“

Ucouvla před ním a rozhlížela se kolem jako štvané zvíře. Několikrát se pokusila projít stěnami, ale ty se nerozevřely. Cestu z pokoje měla uzavřenou. Když se tiskla vyděšeně ke stěně a neměla už před Drenderbaumem kam ustupovat, vešel do místnosti nečekaně Myles Kantor.

•Zprvu si jí vůbec nevšiml a zamířil přímo ke Kummerogovi: Teprve po chvíli ji spatřil, ohromeně se k ní obrátil a na čele mu naskočila zlostná vráska. „Co tu děláš?“ vyštěkl. „Ne řekl jsem ti výslovně, že na tebe ne mám čas?“

„Pozor!“ vykřikla novinářka vzrušeně. „Drenderbaum...“

Vtom se k Mylesi Kantorovi vrhl asistent komisaře Ligy a ochromil ho malým paralyzátozem. Vědec se okamžitě sesul na podlahu přímo u nohou Katie Joannové. Ta ani necekla, neboť jí Drenderbaum přitiskl stříkač ku k čelu, Neodvážila se pohnout.

„Ještě slovo,“ pohrozil jí, „a vpálím ti to rovnou do mozku. Pak ti budou zbývat pouhé dvě minuty života.“ -

„Prosím ne!“ zaškemrala. Drenderbaumovy oči se podivně zaleskly a novinářce přeběhl mráz po zádech. Nikdy předtím se u žádného člověka nesetkala s takovým smrtícím chladem. Pochopila, že její život visí na vlásku. Kummerogova kůže způsobila, že ji Bruno Drenderbaum mohl zabít, aniž mrkl okem.

Jeden z monitorů zesvětľal a objevil se na něm symbol komisaře Ligy svobodných Pozemšťanů.

„Právě jsme obdrželi zprávu, že se k Saturnu blíží obchodní loď PRET TY PLAID, Bruno Drenderbaume,“ ozval se vzápětí příjemný ženský hlas. „Její velitel vznesl spoustu požadavků, a zároveň také nemálo stížností.“

Katie Joannová vytušila nepatrnou šanci na záchranu. Chtěla se rozkřičet, ale Drenderbaum její záměr uhádl a okamžitě jí zacpal ústa.

Když na ústech ucítila Kummerogovu kůži, sevřela pevně rty hnusem. Doufala, že se kůže nepřetáhne také přes ni. Jakmile se jí naskytla vhodná příležitost, rychle se Drenderbaumovi vytrhla.

„Chvilku strpení,“ odpověděl asistent. „Hned se ohlásím. Ať Morquoise počká.“

Obrazovka pohasla. Bylo pozdě volat o pomoc. Drenderbaum popa dl novinářku za paži, přiložil jí špičku jehly k nadloktí a stlačil píst. Ozvalo se zasyčení a medikament jí pronikl pod kůži. Po stehnech a v bocích se jí šířilo nepříjemné svědění a současně v ní vyhasl jakýkoli odpor. Na obličeji ucítila Drenderbaumův dech.

„Opustíme Mimas a ty mi při tom pomůžeš,“ řekl.

Za ním se zjevil Kummerog a za mířil k východu. Tam se zastavil a čekal.

„Ano, pomůžu ti,“ slíbila Katie Joannová asistentovi. Medikament způsobil, že přestala samostatně myslet a dělala, co se po ní chtělo.

Bruno Drenderbaum popadl Mylese Kantora za nohy a odtáhl ho pod stůl, aby ho nemohla zachytit jedna z kamer, kdyby se náhodou zapnula. Poté přešel k monitoru, spojil se s hangárem ležícím nejbližší klinice a přikázal zaraženému technikovi, aby připravil vesmírný tryskáč. „Je to akutní případ,“ tvrdil. „Mám tu jed noho pacienta trpícího vysoce infekční chorobou a musím ho neprodleně dopravit na speciální kliniku. Niko ho nechci vidět.v hangáru, natož po blíž tryskáče! Hned jak odstartujeme, hangár pořádně vydezifinkujte, abyste usmrtili všechny zárodky, které se možná dostanou do vzduchu.“

Nedal technikovi příležitost něco namítnout. Spoléhal na to, že ho bude respektovat jako asistenta komisaře, jednoho z nejvyšších úředníků Ligy svobodných Pozemšťanů, a neodváží se zpochybňovat jeho slova.

Drenderbaum Kummerogovi hodil izolační oblek, jaký nosili infekční pacienti a ošetřující lékaři, a sám si jej oblékl také. Poté vytáhl ze skříně antigravitační lůžko a přimontoval na ně žlutou blikáčku varující před nákazou. Kummerog se na ně položil a Drenderbaum mu dodal malý paralyzátor, kterým zneškodnil Mylese Kantora. Katie Joannové bylo nápadné, že cizinec nastavil kombinovanou zbraň na energetický plamen. Kummerog nechtěl paralyzovat ty, kteří se mu možná postaví do cesty. Rozhodl se je rovnou zabít.

Když se oblékla, přikázal jí Kummerog, aby šla napřed a razila jim cestu. Když se lůžko vzneslo do výše asi 1,20 metru, vyskočil na stupátko na dolním konci a pevně se přidržel lehátka.

Aby byl trik dokonalý, zapnuli infekční deštník — slabé energetické pole, které vzápětí obklopilo lůžko. Toto pole mělo bránit rozšiřování bakteriálních nebo virových zárodků, ale energetickým výstřelům nedokázalo odolat. S tím ale Drenderbaum ani nepočítal. infekční deštník měl působit jako výstraha pro všechny, kteří by snad chtěli zabránit „převozu nemocného“.

„Budeme asi deset metrů za tebou,“ řekl Drenderbaum Katie . „Kdyby tě napadlo zradit, okamžitě to do tebe napálíme.“

„Slíbila jsem přece, že ti pomůžu,“ špitla.

Vtom se ve stěně otevřel vchod, a když jím novinářka prošla, střetla se s bojovým robotem TARA-V-UH. „Příkaz od Drenderbaurna!“ vykřikla. „Uvolněte cestu! Převážíme pacienta!“

Bruno Drenderbaum myslel na všechna rizika, když sestavoval bezpečnostní program pro Mimas, jen jedno neuvážil — že by největší nebezpečí mohl představovat on sám. Syntronický program robotů nebyl vybaven tak, aby se vzepřeli právě jemu, svému veliteli. Roboti ustoupili, Katie kolem nich chvatně proběhla a za ní následoval Drenderbaum s Kummerogem na antigravitačním lůžku.

Novinářka se snažila bojovat proti účinkům psychodrogy, ale příliš se jí to nedařilo. Naštěstí si zachovala pozorovací schopnosti a cit pro situaci. Užasla, když je bojovní roboti propustili jen tak.

„Rychleji!“ vykřikl Bruno Drenderbaum. „Utíkej!“ Katie poslechla a hnala se kliniční chodbou až k východu, který se před ní automaticky otevřel.

Antigravitační vznášedlo dokázalo vyvinout neuvěřitelnou rychlost. Drenderbaum se jej držel oběma rukama vzadu a natahoval krk, aby měl dobrý rozhled.

Když běžela parkem k hangáru, Katie Joannová konečně pochopila.

Míjela ozbrojené strážné a nic netušící lékaře, kteří se po ní udiveně ohlíželi. Drenderbaum se rozhodl, že mě obětuje, pokud někde narazíme na odpor a bude se střílet! blesklo jí hlavou. Budu první na ráně. Jde mu o to, abych odvedla pozornost od něj i od Kummeroga!

Chtěla zpomalit, ale nohy ji odmítaly poslechnout. Hnala se před žlutě blikajícím vznášedlem, jako by se rozhodla dorazit k hangáru v rekordním čase.

„Proboha, zlatíčko, co se děje?“ vykřikla Anna Borkanová, která se zničehonic vynořila mezi keři. „Co jsi provedla? Honí tě někdo?“ Katie Joannová jí neodpověděla a vřítla se do hangáru, kde se konečně zastavila

Bruno Drenderbaum a Kummerog ji rychle minuli a zamířili do vstupní komory připraveného vesmírného tryskáče. Současně zmizel infekční deštník, kryjící antigravitační lehátko.

V téže chvíli se novinářce podařilo překonat vliv psychodrogy a hlavou jí znovu proběhlo všechno, co se stalo v posledních minutách. Ve zrychleném sledu viděla před duševními zraky jednu scénu za druhou. Také si uvědomila, že je nyní Drenderbaumovi nepohodlná a nebezpečná. Podal jí medikament a jako lékařský laik si nemohl být jist, zda působí tak, jak doufal. Bylo jí jasné, že má před sebou už jen zlomky vteřin, pokud zůstane tam, kde je. Sebrala veškerou svou sílu a vrhla se jedním skokem vpřed. Vzápětí dopadla na podlahu a několikrát se překulila, aby se co nejlépe kryla.

Jen centimetr od ní prorazil stěnu

jehlovitý energetický paprsek a kolem stříkaly kapky rozžhaveného kovu. Novinářka se převalila ještě jednou, vstala, hbitě uskočila stranou a vyběhla ven.

Kummerog vypálil podruhé, a znovu ji minul. Konečně se dostala do bezpečí. Kummerog neměl čas pro následovat ji dál. Vrata hangáru se zavřela a mladá žena zmizela v par ku.

Když se konečně zastavila, vzhlédla. Viděla, jak vesmírný tryskáč právě proniká strukturální mezerou a mizí v klenuté nebeské báni. Cizinci se podařilo uprchnout z Mimasu.

Vtom se vedle ní nečekaně zjevila Anna Borkanová a vyhrkla: „Nepovíš mi konečně, co se stalo, drahoušku?“ Katie Joannová na ni pohlédla a chvíli jí trvalo, než si vzpomněla, že se tato dívka jmenuje Anna Borkanová a že je strašlivě upovídaná. „Jak prosím?“ zeptala se jí.

Anna Borkanová ji vzala kolem ramen a vybídla ji: „Tak podívej se pře ce na mě, má milá! Copak mě nepoznáváš?“

„Ne,“ odpověděla Katie Joannová po pravdě. „Ještě před chvílíčkou jsem znala tvoje jméno, ale zapoměla jsem je. Vím jen, že jsme se už ně kde potkaly.“

„Já jsem Anna Borkanová,“ zasmála se mladá žena., „Byly jsme spolu skoro každý den a báječně jsme si po každé poklábosily.“

„Každý den?“ opakovala novinářka. Zmateně si protřela oči, pak je zavřela a snažila se vybavit si, co se stalo. Nedařilo se jí to. Bylo jí, jako by měla místo hlavy obrovskou nádrž, z níž vytéká voda jako z proděravělého vědra.

Ztratila kontakt se skutečností a vteřinu po vteřině si pamatovala čím dál méně. Uvědomovala, že je to způsobeno drogou, kterou jí podal Bruno Drenderbaum.

„Nepotkaly jsme se někde?“ zeptala se Anny. „Kdo vlastně jsi?“ To už přiběhli lékaři a ujali se jí.

„Raději nech Katie na pokoji,“ řekl jeden z nich Anně Borkanové. „Ztratila paměť.“

„Paměť?“ vyhrkla novinářka a jemně se usmívajíc hleděla z jednoho na druhého. „Co je to — paměť? A kdo je Katie?“

×

□

×

Bruno Drenderbaum se cele a neomezeně podrobil vůli kůže, a tím i Kummerogově vládě. Jak se dalo očekávat, ve velínu tryskáče nikdo nebyl, všechno však bylo připraveno ke startu. Stačilo jen, aby Drenderbaum dostal příslušný po vel.

Velká hangárová propust byla ještě uzavřena. Protože byl asistent komisaře LSP vystaven nesmírnému tlaku, měl dojem, jako by se všechno odehrávalo ve zpomaleném tempu. „Tak otevři to konečně!“ vykřikl. Vzápětí se jeho ruce přiblížily k tlačítkům, kterými mohl spustit energetické kanony tryskáče.

Nemusel si však prostřít cestu ven, protože hangár se otevřel a Drenderbaum mohl odstartovat. Vy vedl stroj pomocí vysokého zrychlení z energetické kupole, která se kle nula nad komplexem kliniky.

Viděl lodi třídy PROTOS vytvářející ochranný štít nad Mimasem pouhým okem stejně dobře jako na zaměřovacích monitorech. Za jiných okolností by se zřejmě nepokoušel prorazit, nicméně spoléhal na svou autoritu asistenta komisaře LSP a na to, že jeho rozkazy budou splněny.

Ve zlomku vteřiny zaměřil polohu PRETTY PLAID. Zamířil k ní a současně navázal spojení s jejím velitelem. Na monitoru se objevil lehce odulý, zarudlý Plofosanův obličej. Pavel Morquise měl právě sklenku přiloženou ke rtům a usrkával víno.

„Jak jsem se doslechl, jsi pořád ještě asistentem svého pána Cistola Khana. Zatím ses tedy nestal komisařem místo něj,“ pozdravil Drenderbauma Plofosan a po tvářích se mu mihl po směšný úšklebek. „Já vlastně s packaly nevyjednávám, ale mám měkké srdce a u tebe udělám výjimku.“

„Nežvaň!“ přerušil ho zostra Drenderbaum „A připrav se radši na okamžitý start! Jakmile budu s tryskáčem na palubě tvé lodi, vypaříš se s maximálním zrychlením!“

„Cože?“ ze se ho Morquise pobaveně. „Čerta starého udělám! Tedy pokud mi předem nevydáš licenci pro obchod s Herreachy. A bude to jediné povolení! Chci, aby veškeré obchody šly přes mne.“

„Jestli budeš ještě dlouho kecat, budeš nejdéle za dvě minuty mrtvý!“ okřikl ho Bruno Drenderbaum.

Teprve v té chvíli si velitel PRETTY PLAID všiml, že to asistent myslí vážně. Zděšeně odložil sklenku a vyhrkl: „Co se děje, Bruno?“

„To ti povím, až budu na palubě tvé lodi,“ odpověděl Drenderbaum. „Udělej konečně, co jsem ti řekl!“ Tryskáč se přiblížil šílenou rychlostí k PRETTY PLAID a zakrátko vklouzl do hangárové komory, kterou syntron stačil otevřít jen těsně předtím. Bruno Drenderbaum si vydechl, když se za nimi zasunula přepážka vpustí.

„Start!“ zahřímá v reproduktorech Morquoisův hlas.

„Pokud tě to uklidní, Bruno, jsme už na cestě. Opouštíme Sluneční soustavu. Jaký máme nastavit kurs?“ ozval se velitel PRETTY PLAID po chvíli.

„Pořád pryč za nosem!“ vykřikl Drenderbaum. „Přesnější informace ti sdělím, až dosáhneme nadsvětelné rychlosti. Do té doby zůstanu zde, musím si ještě něco vyřídit.“

Ani ne po dvou minutách oznámil H Morquoise, že PRETTY PLAID přešla rychlost světla. Bruno Drenderbaum vypnul všechny systémy, potřebné pro pohon vesmírného tryskáče. Pohasly i všechny monitory. Nyní byl s Kummerogem sám.

×

□

×

„Tomu nevěřím!“ zvolal Cistolo Khan. Vyslechl si zprávu a prohlédl si všechny prostory, v nichž se Kummerog, Drenderbaum a Katie Joannová zdržovali předtím, než uprchli. Bezpečnostní služba se postarala, aby do nich nesměl vstoupit nikdo kromě něj. Její technici dokonce dohlíželi na to, aby se nedotkl něčeho, co by mohlo přiblížit, jak se celá událost odehrála. Potom ho vypoklonkovali ven a komisař LSP se odebral se svými spolupracovníky, Mylesem Kantorem a Annou Borkanovou do vedlejší místnosti.

„Jak můžeš tvrdit, že Bruno Drenderbaum je zrádce?“ zeptal se přísně Anny Borkanové,

„Bohužel je to tak,“ prohlásila a vzápětí vylíčila, co viděla v parku kliniky. Anna Borkanová nebyla ve skutečnosti žádná pacientka, nýbrž příslušnice štábu bezpečnostní služ by na mimaské klinice. Měla za úkol dohlížet na Katie Joannovou. Uznávala, že zpackala co mohla.

„Bruno Drenderbaum utekl i s tím cizincem,“ oznámila.

Khan poslal agentku pryč a obrátil se na Mylese Kantora, který spočíval na lůžku ošetřován medosynem. Vědec se jen poznenáhla vzpamatovával z ochrnutí.

„Kde je PRETTY PLAID?“ vykřikl komisař LSP.

Dovnitř se trousil jeden jeho spolupracovník za druhým a skoro všichni přinášeli nějakou zprávu. Mladá žena pustila na obrazovce film, který ukazoval Katie Joannovou, Bruna

Drenderbauma a Kummeroga, jak prchají parkem k hangáru.

Khan nebyl příliš spokojen. Chtěl vidět záznamy toho, co se předtím odehrávalo na klinice. „Rád bych věděl, co se stalo přímo na oddělení,“ prohlásil. „Co mohlo Bruna tak změnit, že se proti nám spikl s Kummerogem? Nebo mu Kummerog sdělil něco, co ho přimělo dostat jej od sud, aby nás ochránil před nějakým nebezpečím?“

Zádné záběry z jednotky intenzivní péče však neexistovaly. Kummerog nebo Drenderbaum vymazal všechno, co by mohlo odhalit pozadí celé události.

„Proč právě Bruno?“ zvolal Cistolo Khan už poněkolikáté.

Myles Kantor nebyl schopen mu na to něco říct. Ani po čase, kdy znovu nabral síly a zbavil se potíží.

Cistolo Khan se zapřísahal, že po užije všech prostředků, aby objasnil tento případ. Stejně jako předtím věřil v integritu svého asistenta a přítele Drenderbauma. Zároveň se rozhodl, že nasadí všechny síly, aby dopravil Kummeroga zpátky na Mimas.

„Vyčítám si, že jsem Kummeroga podcenil,“ prohlásil komisař LSP, když po chvíli osaměl s Mylesem Kantorem.

„Nejsi sám,“ namítl vědec. „Ani já jsem v něm neviděl tak velké nebezpečí. Vůbec jsem nečekal, že se na mě Bruno vrhne — dočista mě zaskočil.“

„Nebylo ti na něm něco nápadné-

ho?“ zeptal se ho Cistolo Khan. Myles Kantor dlouho přemýšlel. Snažil se rozpomenout na všechno, co se stalo v ošetrovacím pokoji.

„Vlastně jen to, že byl hrozně bledý,“ řekl konečně. „V první chvíli jsem se domníval, že má něco s kůží, ale nejspíš to bylo jen zdání. Nemusíme se tím hlouběji zabývat.“

Vzápětí zabodl své zraky do Gie de Moleonové, šéfky bezpečnostní služ by LSP, která právě vstoupila do místnosti, doprovázená několika svými podřízenými. Zpravodajská bezpečnostní služba LSP se dala srovnat s dřívější Sluneční rozvědkou a Marsiánka jí neomezeně vládla.

Gia de Moleonová vypadala jako zdánlivě milá stará dáma. Bylo jí sto třicet let, měla prošedivělé vlasy, hnědé oči a bledou pleť. Chodila lehce nachýlená, jako by klesala pod břemenem let, a nosila konzervativní šedé oblečení velmi fádního střihu, bez jakýchkoli okrasných doplňků. Proto patřila k těm, které se daly snad no přehlédnout.

Přesně o to také Gie de Molenové šlo. Byla nenápadná, kdo se ale uměl dívat, rozpoznal v ní velkou osobnost. A kdo jí pohlédl do očí, ten okamžitě věděl, že je radno zacházet s ní s veškerou úctou. Vládla neomezeně celému vojsku agentů, a patřila proto k nejmocnějším osobám v Lize svobodných Pozemšťanů.

Ředitelka Služby přešla k Cistolu Khanovi a na pozdrav si s ním plácla rukou. Ostatním v místnosti jen chladně pokynula a Mylese Kantora obdařila ještě o poznání ledovějším pohledem.

Gia de Moleonová byla nadmíru schopná a úspěšná žena. Její sebevědomí však jako pichlavý trn zraňovala skutečnost, že zatím ještě nevěděla nic o projektu Camelot ani o tom, kde se zdržují Perry Rhodan a další dva Nesmrtelní. Camelot se řadil k momentálně nejlépe strážným tajemstvím v celé Mléčné dráze.

Ředitelka Služby byla přesvědčena, že Myles Kantor o něm ví víc než ona, a to se jí příliš nelíbilo, Proto hle děla na vědce nejen ledově, ale také trochu číhavě. Hrozně ráda by z něj vytáhla jeho vědomosti. Myles Kantor statečně odolal jejímu pohledu a ve tváři se mu nepohnul jediný sval.

„Jsem už informována o tom, co se zde stalo,“ prohlásila Gia de Moleonová, když se jí jedna z Khanových spolupracovnic chystala podat zprávu.

„Tím lépe,“ řekl komisař LSP, „Pověřuji tě objasněním celé té události.“ Vrchní agentka přikývla. Nic jiného ani neočekávala.

„Nepotrvá dlouho a budeme mít první data,“ řekla. „Drenderbaum a jeho komplicové po sobě jistě zanechali spoustu stop, podle nichž se dá provést rekonstrukce toho, co se stalo. A pak spustíme štvanici. Mléčná dráha je bohužel dost rozlehlá a na víc nevíme zhora nic o tom, kam má PRETTY PLAID namířeno.“

„Ptáme se, zda nám Kummerog skutečně ukázal svou domovinu na hvězdných mapách, které jsme mu

dali k dispozici,“ poznamenal Myles Kantor. „V tom případě by mohl plout s obchodní lodí právě tam.“

Ředitelka Služby na něj pohlédla a kolem ústních koutků jí naskočily jemné vrásky. „Musíme zřejmě vycházet z toho, že jsme ztratili stopu Perryho Rhodana, Alasky Saedelaera a Reginalda Bulla. Kummerog nám sdělil jedině, čeho jsme se mohli chytit — mám na mysli tu galaxii jménem Bröhnder, odkud údajně od startoval. Pokud se nám nepodaří dostat se mu znovu na stopu, nemáme žádnou další možnost jak najít ne zvěstné Nesmrtelné.“

×

□

×

Velitel PRETTY PLAID Pavel Morquoise vešel spolu s prvním důstojníkem Ibem Cantarruem do hangáru, aby uvítal hosta. Když se přiblížil k vesmírnému tryskáči, otevřel se výstup ve spodní části letounu a ob jevil se Bruno Drenderbaum. Usmál se a rozevřel zeširoka náruč.

„Já věděl že to vyjde, starouši!“ vykřikl. „Na tebe je vždycky spolehnutí. Nebo lépe řečeno skoro vždycky.“

Morquoise se na něj podíval a za kroutil hlavou. „Co se děje, Bruno?“ vyhrkl vzápětí. Napřáhl k němu ruku, asistent komisaře LSP se jí rychle zmocnil a prudce jí potřásl.

„Co je to s tebou?“ zeptal se ho opět velitel.

Drenderbaum pustil jeho ruku a zatvářil se naoko udiveně. „Co by se mnou mělo být, Morquoisí?“ namítl. „Já nevím, proč se mě takhle ptáš. Vzdyt všechno klaplo přímo skvěle.“

Plofosan si ho měřil a oči měl při mhouření. „Co to máš s obličejem?“ vyzvídal. „Vypadáš, jako bys neměl docela v pořádku kůži.“

„Aha!“ uchechtl se Drenderbaum. „To nic není.“ Vzal přítele za ramena a vedl ho energicky z hangáru ven. „To mě ani nepozveš dál?“ zvolal vesele. „Víš jakou mám příšernou žízeň? A protože je mi jasné, že máš na palubě určitě vynikající víno, rád bych ho ochutnal.“

U otevřené přepážky mezi hangárem a spojovací chodbou se Drenderbaum zastavil a ohlédl se po prvním důstojníkovi, který stál pořád ještě vedle tryskáče. „Copak? Chceš tam snad zapustit kořeny?“ křikl na něj. „Proč nejdeš s námi?“

„Rád bych se podíval, co máš uvnitř tryskáče,“ odpověděl Ibo Cantarrue rozvážně.

„Hele, Morquoisí, co to máš tady za šťourala?“ zavrčel Drenderbaum. „Snad si vážně nemyslí, že může čmukat v mém plavidle? Ví vůbec, kdo jsem?“

„Mně je docela fuk, jestli jsi asis tent komisaře Ligy, nebo ne,“ odpověděl nevzrušeně Ibo Cantarrue. Zdálo se, že mužík s kulatým obličejem, věncem černých vlasů a očima hluboko posazenými v důlcích na něj neudělal nejmenší dojem. „Spoluodpovídám za PRETTY PLAID, a pro to chci vědět, proč jsi k nám přiletěl

za tak dramatických okolností. Koho to máš s sebou?“

„Chytrý chlapík!“ zakřenil se Bruno Drenderbaum a přátelsky poplácal Morquoise po zádech. „Před ním se toho asi moc neutají, co?“

Morquoise si strčil ruce do kapes kalhot a zamyšleně hleděl z jednoho na druhého. Po chvíli řekl: „Tak to vybal, Bruno! Koho jsi nám nasadil do hnízda?“

Zdálo se, že Kummerog slyšel, o čem si povídají. Znenadání se spustil z výstupu tryskáče, pružně prošel kolem Cantarrua a zastavil se několik kroků od Morquoise a Drenderbauma.

Velitel PRETTY PLAID ohromeně hleděl na humanoida s černou po praskanou kůží, úplně bílýma očima a třemi opasky kolem hrudníku.

„Kdo je to?“ zeptal se Drenderbauma.

„Kummerog,“ odpověděl asistent komisaře LSP jakoby nic. „Já ti to neřekl? Poletí s námi.“

Morquoise si přešel hřbetem ruky vyschlé rty a nelibě se zahleděl na cizince, který při své výšce 155 centimetrů vypadal vedle dvoumetrové ho Plofosana jako trpaslík. Vycítil zlo, které z Kummeroga vycházelo, a nebylo mu z toho dvakrát dobře. Ze všeho nejraději by po svém své rázném způsobu Drenderbaumovi řekl: „Ach, táhněte ke všem čertům

— oba!“

Zarazil se ale, když si uvědomil, že asistent komisaře Ligy je jeho přítel a navíc jedna z nejvlivnějších osobností v celé Mléčné dráze. Drenderbaum mu mohl zajistit přístup k Her reachům, měl v rukou klíč k obchodům, které by s nimi Plofosan rád udělal. Tak se v Morquoisovi svářila chtivost s nelibostí vůči Kummerogovi, aby nakonec zvítězila touha po závratných ziscích, „Kam vás mám dopravit?“ zeptal se obchodník pří tele. A bylo to!

Drenderbaum od chvíle, kdy uprchli, nemyslel na nic jiného než na to, kam má namířeno Kummerog. Zjistil na základě hvězdných map polohu své domovské galaxie a chce se dostat právě tam? Nebo snad sleduje jiné cíle? uvažoval horečně. Proč vlastně utekl z Mimasu? Nikdo by mu tam nezkřivil ani vlasek na hlavě. Mohl by v klidu vyčkat, až se dozví víc o světě, v kterém se ocitl. Proč měl tak naspěch a jaký je jeho cíl?

Drenderbaumovi nic nebránilo za obírat se těmito a podobnými úvaha mi. Tak silný vliv záhadné kůže zase nebyl. A proto v něm utkvěla a největší napětí udržovala právě otázka, kam má Kummerog namířeno.

„To se dozvíš, až přijde správný okamžik,“ odpověděla mu bytost z galaxie Bröhnder.

Cizinec byl jako vždy naprosto klidný, ale ještě nikdy si to Bruno Drenderbaum neuvědomoval tak sil ně jako v této chvíli. A přitom by měl mít Kummerog dost a dost důvodů k znepokojení.

Morquoise ho konec konců nepovažoval za pacienta vyžadujícího

péči, nýbrž za cizince, který se zničehonic ocitl na palubě vesmírné lodi, již byl Plofosan neomezeným vlád cem. Měl moc vykázat ho z PRET TY PLAID. Zdálo se však, že neexistuje nic, co by návštěvníka z galaxie Bröhnder dokázalo vyvést z jeho klidu a ležérnosti.

„Ted‘ poletíme dál. Nerad bych, aby se vydali v našich stopách,“ prohlásil Kurnmerog. Choval se s napros tou samozřejmostí, jako kdyby byl velitelem obchodní lodi on, a ne Morquoise.

Plofosan se zešíroka zašklebil a řekl: „Ach tak, ty bys nerad? To jsou mi věci! A co tornu říká můj přítel Bruno?“

Zdálo se, že na něj Kurnmerog ne udělal žádný dojem, nebo se tak alespoň tvářil. ,

„Pokračuj, Morquois,“ vyzval Drenderbaurn přítele, vstřícně se na něj usmál a vzal ho za paži. „Nemohu ti teď prozradit ani deset procent z toho, co bych ti rád řekl, ale všechno se včas dozvíš. A potom uzavřeš největší obchod ve svém životě.“

„Mám to brát jako slib?“ vyhrkl Morquoise a nastavil mu ruku. Drenderbaum mu do ní bez váhání plácl.

„Slibuju! Nebudeš litovat, že jsi nám pomohl. Ani si nedovedeš před stavit, jak bohatě se ti odměníme!“

Velitel PRETTY PLAID byl navýsost spokojen. Obrátil se na prvního důstojníka a přikázal mu, aby si po spíšil do centrály a znovu zvýšil na nadsvětelnou rychlost.

„A je jedno, kterým směrem se vy-

dáme!“ volal za ním. „Důležité je jen, aby nás nevyčtenichali. Nejlépe bude, když takhle poletíme delší dobu.“

Počkal, až Ibo Tantarue odejde, a pak se opět otočil na Drenderbauma a Kummeroga. „Co pro vás můžu ještě udělat?“ zeptal se jich úlisně.

„Rádi bychom se ubytovali někde poblíž hangáru,“ odpověděl jeho přítel.

„To není žádný problém: Ukážu vám vaše kajuty.“

Morquoise kráčet před hosty. Choval se uvolněně a vesele, ale nelibost v něm přetrvávala. Až příliš dobře cítil, že jeho přítel už není ten starý dobrý Bruno Drenderbaum. Jako by se změnil. Plofosan se především v duchu ptal, co to má s kůží, která jako by se mu na obličej a na ruku odlupovala a odumírala, Nedůvěřoval hlavně Kummerogovi, to mu říkala jeho spolehlivá znalost lidí, vyvinutá dlouholetým obchodováním, Dovedl bezpečně vystihnout slabiny druhých a zaútočit na ně, nebo naopak využít jejich přednosti ve svůj prospěch.

Zatímco se bodře bavil s Drenderbaumem a Kummerogem, přísahal si obchodník v duchu, že bude ve střehu a zasáhne okamžitě, jakmile zaregistruje, že PRETTY PLAID a její posádce hrozí nějaké nebezpečí.

×

□

×

Bruno Drenderbaum zůstal poněkud bezmocně stát uprostřed kajuty, kterou mu přidělil Moiquoise. Otevřenou přepážkou nahlížel do vedlejší místnosti, která patřila Kummerogovi, Bytost z galaxie Bröhrnder ulehla na postel a přetáhla si přikrývku přes hlavu.

Drenderbaum počkal několik minut, a pak přešel vedle. „A co teď?“ zeptal se svého pána. Tvůr s černou kůží se pomalu otočil a pohlédl na něj svýma bílýma očima. Potom mu řekl, co je třeba udělat.

„Ne!“ vykřikl asistent komisaře Ligy pobouřeně. Kummerogova kůže vzápětí zlomila veškerý jeho další odpor. Rozzuřeně se vrhla na jeho ducha a zadusila jeho vůli.

„Ne?“ odpověděl Kummerog, a znělo to hodně cynicky.

„Ano,“ hlesl Pozemšťan poddajně. „Udělám, co chceš.“ Jeden z nejmocnějších mužů Ligy svobodných Po zemšťanů se bez odporu podrobil cizímu tvůrce z hlubin univerza.

Drenderbaum vyšel z kajuty a za mířil k tryskáči. Když vystoupil do komory, uzavřel za sebou vnější přepážku a pozoroval z velína okolí. Zjistil, že v hangáru není nikdo kromě něj. To mu ale nestačilo. Zapnul několik mikrokamer a opatřil je příslušnými antigravitačními a řídicími syntronickými přístroji. Poté opět pro pátral okolí tryskáče. Tentokrát nastavil mikrolokaci, aby případně našel i nepatrná syntronická zapojení. „Doufám, že jsi dost chytrý na to, abys mě nechal hlídat, Morquoisi,“ řekl tiše.

Zklamaně zjistil, že velitel PRETTY PLAID neučinil žádná opatření,-

aby se o něm dozvěděl nějaké informace. Zlo v něm vítězoslavně zajásalo. Rozhodlo se důsledně pokračovat ve své cestě, a Plofosan proti tornu neudělal zhora nic. Bruno Drenderbaum vykonal, co bylo třeba. Vyslal své mikrošpióny mimo tryskáč a důkladně prohledal hangár. Když v něm nenašel nic, co by ho mohlo ohrozit, otevřel průchody do lodi. Spehové nyní mohli proniknout do okolních chodeb. Pozoroval jejich pohyb na monitorech. A na vlastní oči viděl, co zjišťovali.

Morquise rozestavil v několika chodbách roboty, ale nepočínal si zrovna důsledně. Existovalo dost možností, jak se dostat nepozorovaně kolem nich.

Drenderbaum rozmístil všechny mikrošpióny na strategických místech ve svém bezprostředním okolí a na ladil frekvence jejich vysílačů na vlnu svého náramkového kombipřístroje. Takto mohl sledovat všechna došlá data na nepatrném monitoru umístěném na zápěstí a byl neustále informován o tom, co se děje na chodbách a v prostorách poblíž hangáru.

Opustil pilotní kabinu a slezl po žebříku do dolní části tryskáče. Hned nato otevřel zbraňové komory malé ho vesmírného plavidla. Ruce se mu chvěly, když sáhl po minách.

Nebyly příliš těžké a do kapes se mu jich vešlo třicet, aniž by mu ně jak bránily v chůzi. Vylezl z tryskáče, pohlédl na monitor na zápěstí a zjistil, že se může bez obav pohybovat v okolí hangáru

Pozemšťan vyhledal hygienickou kabinu, bezprostředně sousedící s jedním z východů. Jednu minu uložil pod sušič a aktivoval syntronická čidla. Mina byla na strategicky důležitém místě, protože se nacházela vel mi blízko vnějšího pláště lodi.

Poté Drenderbaum přešel do větší ho skladiště, kde bylo v kontejnerech uloženo různé zboží. Prohlédl si nálepky na nich, a když našel několik nádrží s hořlavými a explozivními látkami, uložil pod nimi minu tak, aby si zajistil co nejničivější účinek.

Podobně postupoval i dál. Neustále přitom na monitoru kontroloval, zda může někam vstoupit, aniž ho někdo spatří. Teprve poté vyhledá val místa, vhodná k naklazení dalších min.

Asi po hodině byl hotov. Miny byly ukryty tak zručně, že by je pracně hledalo i dobře vycvičené pátrací komando.

„To by stačilo,“ řekl si asistent komisaře Ligy. Celo měl zbrcené potem a drobné ruce se mu třáslly. Přestože se předtím vícekrát pokusil vzepřít Kummerogově vůli, vždycky selhal a aktivoval miny jako na běžícím pásu. Nyní byl na pokraji sil. Chtěl se vrátit do kajuty, kterou mu přidělil Morquise, ale Kummerog mu to nedovolil.

„Ještě víc,“ řekl Drenderbaum proti své vůli. Uvědomoval si velmi dobře, že to za něj vlastně mluví jeho vládce, který na něj působí Kůží zla. Měl sto chutí říct ne, ale místo toho jen zašeptal ano a vydal se znovu do

hangáru, aby si z tryskáče vyzvedl další miny. Tentokrát si jich do kapes nastrkal ještě víc. Přitom by už jedna z těchto nebezpečných hraček dokázala Vážně poškodit celou

PRETTY PLAID.

Když se chystal položit posledních pět min, trhl sebou, protože za sebou zaslechl něčí hlas. Vyděšeně se otočil. „Co tu děláš?“ zeptal se ho humanoidní robot plofoské řady OD N-680 a blížil se k němu obrovskými skoky. Drenderbaum měl pocit, jako by měl náhle místo žaludku kus ledu.

Bojovní roboti téhle třídy měli neuvěřitelně rychlé reakce, ale také jedinou vadu — nesmírně těžkopádný komunikační systém. Jakmile museli čelit nezvyklým výrokům, jejich pohyby už nebyly zdaleka tak bleskurychlé.

„To nespadá do tvé pravomoci,“ odpověděl Pozemšťan ostře. „Jsem Bruno Drenderbaum a nosím pečeť osobního pověřence komisaře Ligy svobodných Pozemšťanů.“ Sáhl do jedné z četných kapes svého frakovitého úboru, třebaže s sebou neměl počítačový čip, čitelný pro

stroj. Poté řekl několik slov v bantu, prastaré formě terránštiny, která si zapamatoval čirou náhodou: „Kva hen na Sa limi!“ Znamenalo to vlastně: Žij blaze!

Byl to prostý, nijak zvlášť rafinovaný trik, ale neminul se účinkem. Zabral hodně z kapacity robotova syntronového komunikačního systému. A přesně o to Drenderbaumovi šlo. S pomocí mikropřístroje v jedné

ruce zřídil ochranný štít a zneškodnil robota výstřelem ze zbraně, kterou držel v druhé ruce.

Ten však ještě po něm stačil v pádu vypálit. Energetický paprsek jen neškodně sklouzl po štítu. Pozemšťan ještě chvíli mířil zbraní na stroj, ze kterého odletovaly jiskry. I když se ujistil, že už mu robot nemůže ublížit, přesto z něj nespustil oči, dokud neprošel kolem něj. Než však stihl dojít ke dveřím, ty se otevřely a stanul v nich Morquoise.

„Co to jen do tebe vjelo? obořil se na něj. „Proč jsi zničil jednoho z mých robotů?“

Bruno Drenderbaum si založil ruce v bok a prohlásil: „No poslechni! Vlastně by ses měl omluvit ty mně, protože se jedna z těch tvých po tvor nejspíš zbláznila a šla mi po krku. Myslíš si, že bych poškozoval tvůj majetek jen tak. bez důvodu?“

Morquoise se však nedal hned tak uchlácholit. Chtěl vědět co se přesně stalo, a zkoumavě se zahleděl na Pozemšťana.

„Prožili jsme spolu už ledacos,“ zamručel po chvíli. „A vím, že se na tebe můžu spolehnout. Ale teď tu ne jsi sám. Je tu s tebou také ten Kummerog, a to je něco docela jiného. Jen tak ti to neprojde. Tak ven s tím Co se tu stalo? Kdo za tím vším vězí? Chci vědět, kdo a jakou hru hraje na palubě mé lodi!“

Bruno Drenderbaum si protřel oči hřbetem ruky a připadalo mu, jako by se vzduch kolem něj náhle tetelil.

Současně jeho nitro sevřela prudká křeč.

„Počkej chvílku,“ poprosil Plofosana stísněně. „Hned ti odpovím, musím se ale nejdřív zmátořit, proto že je mi zle.“

Morquoise ucouvl a opřel se jednou rukou o stěnu. „Nejsi sám,“ za chrčel. „I mně je nějak divně. Není to nějaký tvůj trik?“

„To určitě ne,“ zasténal Drenderbaum a pátravě se rozhlédl. Když nenašel nic, na co by se mohl posadit, jednoduše se svezl na podlahu.

„Co se to s námi děje?“ zeptal se ho velitel PREYI‘Y PLAID.

„Musí to přicházet odněkud zvenčí,“ zasípal Pozemšťan. „Myslím, že se po nás něco sápe!“

×

□

×

Kummerog, který hluboce spal, sebou trhl. Ještě než se stačil probudit úplně, stál už vedle lůžka. Rozhodně nevypadal klidně a uvolněně. „Co...? Co to...?“ vykřikl zmáteně.

Vzápětí se popadl za hrdlo a začal se dávit. Zmocnila se ho panika, protože impulsy, které nyní cítil, mu byly důvěrně známé a nesmírně se jich bál.

Bezmocně protápal kajutou, než se mu povedlo opřít rukou o stěnu. Usilovně se soustředil a pomalu překonal puzení zvracet. Několikrát se zhluboka nadechl a vydechl. Když se konečně cítil o něco lépe, vyšel z kajuty. Jakmile se ocitl na chodbě,

spatřil opodál nějakého Plofosana. „Počkej na mě!“ křikl na něj.

Muž se váhavě zastavil, Byl středně vysoký a velmi bledý. Jednou rukou si svíral hrdlo a druhou se opíral o stěnu.

„Musím se dostat do centrály,“ za sípal Kummerog. Poté udělal několik vrávoravých kroků vpřed. Najednou zakopl a upadl na podlahu. Celý se schoulil, jako by trpěl krutými bolestmi.

Náhle se lodí rozlehly podivné zvuky. „Zachytil nás zaměřovací parsek,“ prohlásil Plofosan a rozběhl se, jako kdyby ho honilo tisíc furií.

Kummerog se pracně zvedl a klopýtal za ním. „Centrála!“ chrčel. „Musím se dostat do centrály!“

×

□

×

Bruno Drenderbaum a Pavel Morquoise na sebe pohlédli. Pozemšťan se v té chvíli cítil naprosto svobodný, kůže už na něj neměla nejmenší vliv. Zjevně měla co dělat sama se sebou, protože trpěla přicházejícími impulsy ještě hůř než on.

„Co je to?“ otázal se ho plofoský velitel. Byl to jinak odvážný chlapík a nic jím neotřásl, ale přesto se nyní bál. Měl pocit, že se mu útroby pře vracejí naruby, a údy sebou škubaly, jako by na ně působila z různých směrů zvýšená přitažlivost. Současně mu dalo nesmírnou námahu se soustředit.

Bruno Drenderbaum na tom nebyl líp. Snažil se upamatovat, co dělal v

poslední hodině, aby to mohl sdělit Morquoisevi, ale nedařilo se mu to. Tentokrát mu nebránila Kummerogova kůže, aby řekl pravdu. Mohly za to zaměřovací impulsy.

„Musí to být nějaká neznámá forma lokalizace,“ řekl Plofosan namáhavě. „Cítím to.“

Kupodivu si to uvědomoval také Bruno Drenderbaum. Instinktivně cítil, že mají co dělat s cizím způsobem zaměřování. Příčinu nevolnosti a ne dostatku koncentrace nemohl hledat uvnitř válcovité obchodní lodě, nýbrž mimo ni.

„Musíme do centrály!“ prohlásil Morquoise.

Drenderbauma zalila obrovská vlna vřelého přátelství. Plofosan mu důvěřoval stejně jako předtím a on mu za to byl velmi vděčný. Přitom měl kupodivu pocit, že si tuto důvěru za slouží. Potlačil myšlenky na miny, které nakladl v lodi, a měl v hlavě jen a jen přátelství s Morquoise.

Následoval ho do velitelské centrály v přídi PRETTY PLAID. Ne bylo snadné se tam dostat. Co chvíli se museli zastavit, protože jen stěží přemáhali nutkání zvracet, nebo se jim náhle nedařilo koordinovat pohyby nohou.

Když konečně dorazili do velína, setkali se tam se dvěma pracovnicemi vědeckého oddělení PRETTY PLAID. Drenderbaum je znal.

Christa Wilhavová měla jediné trápení. Od hlavy k bokům byla vysloveně útlá, ale od boků dolů musela odjakživa bojovat s nadváhou. Vedle ní stála bělovlasá Elea Thievová, atraktivní a velmi disciplinovaná žena s železnou vůlí. Obě trpěly impulsy úplně stejně jako muži.

„Dobře že jdeš, veliteli,“ zakňourala Christa Wilhavová. „Potřebujeme tvou pomoc. Je nám hrozně špatně.“

„A já mám pocit, že jsem vypil snad sud vína a mám kocovinu jako trám,“ zasténal Morquoise. Odvlekl se k velitelskému křeslu a sesul se do něj. Také Drenderbaum klesl do jednoho z křesel a stejně jako ostatní bojoval proti příznakům, vyvolaným cizorodou lokalizací. Navíc se pokoušel vzepřít Kummerogově kůži. Boj však byl nakonec nad jeho síly, a tak se pohroužil rezignovaně do sebe.

„Co to je, Eleo?“ zvolal Morquoi se. „K čemu mám vlastně na palubě vědce, když mi to žádný z nich ne dokáže říct!“

„Impulzy nás zasahují teprve necelé čtyři minuty,“ odsekla příkře Elea Thievová. „Za tak krátkou dobu ne dokáže tenhle jev vysvětlit žádný vědec v Mléčné dráze. Zatím víme jen to, že jde o jakousi ultrazvukovou hyperfrekvenci.“

„Sakra práce!“ zabědoval velitel. „V tomhle oboru není galaktická věda skutečně moc doma.“

Pak vstoupil do centrály Kummerog. Vypadal velmi vyčerpaně. Když zamířil ke křeslu, musel se opírat oběma rukama o stěnu. Plouhal se podél konzol s přístroji a měl co dělat, aby neupadl. Konečně klesl do polstrování a zakryl si obličej dlaněmi.

„Dokážeme z té hyperfrekvence vyfiltrovat jakýsi zvláštní signál,“ oznámila Christa Wilhavová, která se celá bílá v obličejí křečovitě držela opěradel.

„Mohl bych si ho poslechnout?“ zeptal se jí zlostně Morquise. „Tak na co čekáš?“ zavrčel po chvíli, když se nic nedělo.

„Přehrávám signál, abychom si ho mohli poslechnout přes reproduktor,“ odpověděla Christa Wilhavová aura- ženě stiskla rty. Trpěla impulzy stejně jako velitel a ostatní. Za daných okolností se nedokázala plně soustředit na svou práci.

Krátce nato se ozvalo z jednoho reproduktoru jakési podivné staccato. Znělo to, jako když někdo velmi rychle ťuká nebo buší na lodní plášť.

„Vypni to!“ vykřikl Drenderbaum. „To je k nevydržení!“

×   ✕   ×

Katie Joannová se zmateně rozhlédla. Nakláněl se nad ní bledý muž. Měl kostnatý vyzáblý obličej, v němž vévodily velké oči a husté brvy. Vlasy měl ulízané a uprostřed rozdělené pěšinkou. Jedna kadeř mu spadala do čela.

„Vy jste Myles Kantor?“ šeptla.

„Ty si na mě vzpomínáš?“ vyhrkl. Novinářka se nacházela v nemocničním pokoji a od hlavy jí vedl tenký kabel k několika záhadným při strojům vedle postele.

„Kde to jsem?“ podivila se.

Vědec zakroutil vlídně hlavou a neodpověděl jí. Místo toho se jí ze ptal: „Kdo jsi?“

„Já?“ zarazila se a pouhrozila se do svého nitra. „Katie Joannová, novinářka. Je to tak správně?“

„Ty to nevíš určitě?“

„Ne, ale mám dojem, že jsem Katie Joannová.“

„Ztratila jsi paměť,“ prohlásil Myles Kantor. „Pro nás je důležité, aby sis co nejdříve vzpomněla na to, co se stalo. Proto ti ukážeme videozáznamy a ty si je pořádně prohlédneš. Jakmile tě něco napadne, řekneš nám to.“

„Ano,“ slíbila.

Na obrazovce se objevily záběry Bruna Drenderbauma, Kummeroga a Mimasu. Nevyvolávaly v ní žádné dojmy. Připadalo jí, že nic z toho v životě neviděla. Snažila se rozpomenout se mohla, ale vybavoval se jí pouhý zlomek z toho, co kdysi znala. Nic se na tom nezměnilo, ani když jí Myles Kantor zdůraznil, jak velmi záleží na tom, aby inu vyprávěla všechno o Drenderbaurnovi a Kummerogovi.

„Je mi líto,“ povzdechla si nakonec. „Ale v tomhle ohledu vám opravdu nemůžu nic sdělit.“

Kantor se zklamaně napřímil. „Kummerog a Drenderbaum uprchli,“ řekl jí. „A my jsme doufali, že nám můžeš alespoň naznačit kam.“

„Bohužel to nejde,“ odpověděla lítostivě. Nato do pokoje vešlo několik lékařů. Myles Kantor odstoupil stranou a pak vyšel ven.

Katie Joannová byla předtím uvedena do hlubokého uměle navozené ho spánku a lékaři u ní zjistili rozsáhlá poškození mozku. Ještě však měla šanci na uzdravení. Dobré znamení bylo možné spatřovat v tom, že si začala částečně vzpomínat.

Přesto si byl Myles Kantor vědom skutečnosti, že to může trvat celá léta, než se novinářka zotaví úplně. V žádném případě však nebyla schopna v dohledné době objasnit události kolem Bruna Drenderbauma.

×

□

×

Christa Wilhavová vypnula reproduktor poté, co ještě jednou nahrála denervující lokalizační impuls. Jeho staccato bylo opravdu k nevydržení. Ani palubní syntron, ani muži a ženy v centrále nedokázali určit původ tohoto ohlušujícího bušení.

„Něco tam je,“ zvolala zničehonic Elea Thievová. „Něco k nám přichází přes hyperčidlo.“

Pocit nevolnosti u všech poněkud zeslábl. Bruno Drenderbaum vstal. Jeho pozornost však neplatila lokalizačním monitorům, nýbrž Kummerogovi. Ještě nikdy předtím neviděl cizince v takové poloze jako nyní. Kummerog seděl v křesle, nohy zvednuté a pokrčené a paže zkřížené na hrudi.

Zpanikařil! uvědomil si Pozemšťan. Zatím s ním nic nehnulo, ale tyhle zaměřovací paprsky ho dovádějí k šílenství má strach, že zemře!

Na obrazovkách se objevil roztřesený obraz objektu měřícího v průměru asi 500 až 600 metrů. Syntronika nebyla schopna určit přesně jeho vzdálenost. Zaměřené těleso mohlo také být mnohem větší, nebo menší Jeho trup byl pokrytý ježatými výrůstky. To bylo ale jediné, co se dalo jednoznačně rozeznat, Jinak byl obraz natolik rozmazaný, že syntronika nedokázala přinést o objektu přesné údaje.

Drenderbaum nikdy předtím nezažil Kummeroga v takovém stavu. Nebyl snad vždycky naprosto klidný, jako by ho nemohlo vůbec nic ohrozit? A nedával to vždycky okatě najevo?

Empatik jasně vnímal, co Kummerog cítil. Jeho hrůza byla natolik velká, že jeho mentální vliv na Pozemšťana znatelně poklesl. Bruno Drenderbaum vytužil svou šanci. Musí se vymanit z Kummerogova zakletí. Možná na to má jen několik vteřin. Vstal a pomalu, krok za krokem, se sunul k východu. Přitom ne spouštěl oči z Kummeroga. Bytost z galaxie Bröhnder se svíjela bezmocně v křesle a potila se strachy.

Pozemšťan dobře věděl, kdo zaměřil PRETTY PLAID. Znal posádku objektu s pichlavými výstupky. Jen by rád zjistil, proč se jí Kummerog tolik bojí. Mimoděk se zastavil a sou středil se na Kummeroga, aniž vycítil zjevné nebezpečí. Chtěl se dozvědět, proč má takový děs.

Kummerog se nebál silnějšího nepřítele, spíše se zdálo, jako by měl ke svému strachu jiné důvody. Pro vedl někde něco, že se nyní musei obávat pomsty obětí? Nebo byly bytosti obývající zaměřený objekt tak nebezpečné pro jakéhokoli živého tvora? Drenderbaum byl Kummerogovou nečekanou reakcí tak ohromen a fascinován, že zapomněl utéct.

Objekt náhle zmizel z monitorů a současně všichni přestali mít potíže s nepříjemnými průvodními jevy —ne volností a křečemi v údech. Situace v centrále se vrátila opět k normálu.

Kummerog svěsil hlavu a pomalu natáhl nohy. Zjevně si vydechl, ale ruce svírající opěradla křesla se stále ještě třáslly. Bruna Drenderbauma bodlo u srdce a měl dojem, že slyší odporný, vítězoslavný chechtot. Jakýsi vnitřní hlas se mu potupně vy- smíval. Nevěděl zda je to jeho očarované já, nebo hlas samotné Kummerogovy kůže.

„Nevěděl jsem, že se tahle galaxie nachází v tak akutním ohrožení,“ řekl tvor z Bröhnderu tiše a ještě trochu zadýchaně. „To dost komplikuje situaci.“

Kummerog vstal a obrátil se na Drenderbauma. „Musíme jednat, pro tože jsme v děsivé časové tísní,“ do dal.

Ani Pozemšťan, ani Plofosané nechápali, co tím chce naznačit. Zdálo se, že je na pokraji sil. Vstal a vlekl se k Drenderbaumovi stojícímu u východu.

Empatik se plně soustředil na své-

ho trýznitele a vnímal jakousi podivnou prázdnotu někoho, kdo po záchvatu hrůzy prožívá fázi přechodného bezpečí.

Asistent komisaře LSP mimoděk pohlédl na monitory, na nichž Christa Wilhavová přehrávala záznam za měřeného objektu. Žádný dojem to na něj neudělalo.

„Jaké nebezpečí hrozí téhle galaxii?“ zeptal se Pavel Morquoise Kummeroga. „Nechceš doufám tvrdit, že nám může být nebezpečný je den takovýhle objekt?“

Kummerog na to nic neřekl a vyšel z centrály. Plofoský velitel se s tím však nespokojil. Vyběhl za ním, po ložil mu ruku na rameno a zadržel ho. Prudkým trhnutím ho obrátil k sobě.

„Proč si to myslíš?“ křikl na cizince z galaxie Bröhnder. „Chci to vědět! Okamžitě!“

„Nech ho na pokoji,“ hlesl Bruno Drenderbaum.

Morquoise se na něj hněvivě podíval. Odulý obličej měl celý brunátný a na čele mu naběhla tlustá žíla. „Co je to s tebou?“ vyjel na přítele. „Ty nechceš vědět, co tím myslel? Oznámí nám katastrofu a pak vypadá ven, jako by se ho to netýkalo. Rád bych věděl, kdo z tebe udělal takovou onuci! Když si to necháš líbit, prosím, ale já chci, aby nám to řekl! Vyhrožuje ti snad tenhle pekelník ně čím?“

Kummerog se otočil a napřáhl pravici. Mezi oběma palci držel maličký špendlík. „Honem zpátky do centrály!“ přikázal Plofosanovi „Tam ti

to povím. A opovaž se na mě ještě jednou sáhnout!“

„Já se snad zblázním!“ zaječel Morquoise. „Tohle si dovolí na mé lodi!“ Vzápětí se obrátil k Drenderbaumovi a dodal: „Musím ti říct, že jsi mě zklamal, příteli. Tohle si opravdoví kamarádi nedělají.“

Poté se bez dalších slov otočil a vrátil se do centrály. Přepážka se za ním syčivě zasunula.

×

□

×

PRETTY PLAID zvýšila znovu na nadsvětelnou rychlost a vzdálila se nejen Sluneční soustavě, ale také záhadnému objektu, který Kummeroga tak vyvedl z míry. Ten se spolu s Brunem Drenderbaumem uchýlil do přidělených kajut. Spojovací dveře si nechali otevřené.

„Opustíme tuhle loď,“ spustil tajemný tvor z galaxie Bröhnder poté, co hodnou chvíli proseděl zamyšleně na lůžku.

Asistent komisaře LSP měl dojem, jako by mu náhle zmizela podlaha pod nohama. Když uprchne z PRETTY PLAID, nebude mít nablízku žádné přátele, kteří by mu dokázali pomoci. Byl přesvědčen, že si Morquoise dříve nebo později všimne, co se s ním děje. Možná

se pak pokusí jeho problém vyřešit. Pokud však Zůstane o samotě s Kummerogem, nebude mít nejmenší šanci.

„To by byla chyba,“ hlesl, přesto že se mu v tom Kůže zla snažila za bránit. Vzápětí ucítil bodnutí v břišní

krajině a měl pocit, že se mu žaludek obrátí naruby.

Kummerog se na něj chladně po díval a vyštěkl: „Ať sem okamžitě při jde velitel!“

Drenderbaum přešel k interkomu a zavolal Morquoise.

Plofosan se však ani v nejmenším nemínil podrobit Kummerogovi, „Jestli mi vy dva něco chcete, dostavte se laskavě ke mně do centrály,“ odsekl a vypnul příjem.

Kummerog na sobě nedal znát, co si o velitelově odpovědi myslí. Slezl z lůžka a vyšel z kajuty. Drenderbaum ho poslušně následoval, jako by k němu byl připoután neviditelnou šňůrou.

Když došli do centrály, sdělil Kummerog Morquoisevi souřadnice prakticky neobydlené oblasti poblíž středu Mléčné dráhy. „Chci, abys letěl tam,“ prohlásil nesmlouvavě.

„No to je nádhera!“ vykřikl Plofosan, který nevypadal, že by byl ochoten řídit se Kummerogovými rozkazy. „A co z toho budu mít? Víš, co mě bude takový let stát? Jsem obchodník, a ne taxikář!“

Kummerog se obrátil na Drenderbauma a řekl: „Já mu nerozumím. Co tím chce říct?“

„Hele, Pavle,“ vmísil se do hovoru Pozemšťan a natáhl k příteli ruku. „Za ručím ti, že z toho budeš mít zisk, jakého jsi v životě nedosáhl. Uděláš obchody, které se ti bohatě vyplátí. A myslím to smrtelně vážně!“

V té chvíli Morquoise obrátil. „Tvoje slovo mi stačí,“ prohlásil a

vydal prvnímu důstojníkovi rozkaz, aby nabral kurs do oblasti, kam chtěl Kummerog.

„Zase se ozve,“ řekl Kummerog. Mávl na Drenderbauma a společně opustili velín. Tentokrát ale ne zamířili ke kajutám, nýbrž k vesmírnému tryskáči. Prolezl do trupu stroje a vznesli se hlavní šachtou vzhůru.

Kummerog klesl do velitelského křesla a řekl: „Zatím jsem se s tímhle plavidlem příliš dobře neseznámil. Sledoval jsem tě, jak jsi s ním letěl. To mi ale nestačí, Rád bych se s ním naučil zacházet.“

„Na to je potřeba víc než jen několikaminutový rychlokurs,“ namítl Pozemšťan. „Později se k tomu vrátíme.“

„Ne, teď hned!“

Drenderbaum se zpěchoval pouze několik vteřin, a pak ho Kummerogova kůže srazila na kolena. Začal popisovat vesmírný tryskáč a ukázal Kummerogovi, jak se s ním létá. Při tom si byl jist, že cizinec systém pilotáže hned tak nepochopí. Náramně se ale mýlil. Kummerog nejenže byl obdařen fantastickým jazykovým nadáním, díky kterému se naučil interkosmičtinu za několik málo dní, ale také vynikajícími technickými schopnostmi. Po téměř desetiminutovém Drenderbaumově výkladu opakoval slovo od slova co je třeba udělat, aby mohl pilotovat vesmírný tryskáč. Bruno Drenderbaum k němu pocítil pro ti své vůli nesmírný obdiv.

Když se Kummerog spojil s centrálou, dozvěděl se, že PRETTY PLAID již dosáhla cílové oblasti po blíže středu Galaxie.

„Co teď?“ zeptal se ho Morquise. „Otevři hangárovou výstupní komoru!“ přikázal mu Kummerog. „Opouštíme loď!“

„Dobrá,“ řekl Plofosan, obrátil se na svého přítele a dodal: „Nezapomeň na svoje slovo, Bruno!“

„Neboj, Pavle!“ odpověděl Drenderbauni a zamával na obchodníka.

Kummerog navedl tryskáč do volného prostoru, v němž byly hvězdy neuvěřitelně blízko sebe. „Jen tak máme šanci uniknout pronásledovatelům,“ prohlásil. „Nebo si myslíš, že nás nebudou honit?“

Bruno Drenderbaum pohlédl kupolí k rychle se vzdalující válcovité obchodní lodi. Náhle mu přeběhl mráz po zádech. Vzpomněl si na spoustu min, které v ní nakladl... Náhle mu bylo jasné, k jakému účelu měly po sloužit. Kummerog se rozhodl, že za sebou zamete stopy!

„Ne!“ vykřikl a chystal se vrhnout na skrčka s černou popraskanou kůží. „To nesmíš udělat!“

Kummerog však zůstal ledově chladný a bylo vidět, že nemá žádné zábrany. Když rádiovým signálem inicioval miny v PRETTY PLAID, vzplála ve vesmíru ohnivá koule a ze vteřiny na vteřinu vyhasl na palubě veškerý život

Bruno Drenderbaum se rozvzlykal a klesl na kolena. „Ty jsi zrůda!“ za vřeštěl. „Kdybych mohl, na místě bych tě zabil!“

Jako by ve svém nitru uslyšel dunivý chechot. Kummerog se zvedl a uvolnil mu velitelské křeslo. Ujmi se řízení! Přikázal mu nevzrušeně. Kam chceš letět? Zeptal se ho Drenderbaum zalykavě.

No kam? Uchechtl se Kummerog.

Přece na Camelot! A ty mě tam dopravíš!

Já? Drenderbaum nechápavě pohlédl na svého trýznitele. Nevím, kde je Camelot. Je to momentálně nejpřísněji střežené tajemství v celé Mléčné dráze. Jak se mi má podařit něco, co nezvládly ani nejlepší tajné služby Ligy?

Jsi asistent komisaře, prohlásil Kummerog nevzrušeně. Možná najdeš nějakou zasvěcenou osobu která nám pomůže hledat...